

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔτος ΛΓ' Ἀριθ. Φύλλου 767

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1979 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

Ὁ Ὑπερφίαλος Παπισμὸς ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ ἀγιωτάτη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ζεῖ στιγμὰς, ἀγωνιώδεις, συγκλονιστικὰς, ἀληθῶς δραματικὰς, ἐξ αἰτίας τῆς νέας παπικῆς πανουργίας, διὰ τοῦ ἐπιχειρουμένου, ἀνὰ τὸν κόσμον, σταυροφοριακοῦ ταξιδίου τοῦ Πάπα Ρώμης.

Ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου ἤρξατο, ποικίλες διαβουλεύσεις καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐξορμήσεις ἀνὰ τὸν κόσμον, ὁ ἡγεμὼν τοῦ κακεκτύπου καὶ Θεολογικῶς καὶ ἐκκλησιολογικῶς ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ κρατιδίου τοῦ Βατικανοῦ, συνοδευόμενος ἀπὸ «νουνταίους» καὶ «προνουνταίους», με ἐπικεφαλῆς τὸν ἐγκάθετον τελετάρχην, καρδινάλιον Πῶλ Μάρσινγκους, ἔχοντα τὴν ἐντολὴν νὰ πείσῃ ὅπως-δήποτε τὸν Πάπα, νὰ «ἐνωθοῦν», ἢ, καλύτερον «νὰ συγχωνευθοῦν» ἅπασαι αἱ ἐπὶ μέρους χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, καθ' ὅμοιον πρακτικὸν καὶ πεμπορικὸν τρόπον συγχωνεύονται τράπεζαι, χρηματιστήρια, ἐταιρεῖαι καὶ ποικίλα οἰκονομικὰ τράσες, εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας.

Καὶ ὁ φιλομειδῆς Πάπας ἀνέλαβεν εὐχαρί-

στως καὶ «ἐργολαβικῶς» τὰς ἀνὰ τὸν κόσμον ἐπισκέψεις του, με κύριον στόχον τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ ἱστορικοῦ, αἱματοβρέκτου καὶ Παλαιφάτου Φαναρίου! Καὶ πότε; Εἰς ποίαν ἐποχὴν; Ἀκριβῶς εἰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἐκάστη κίνησις τοῦ Φαναρίου, ἐκλαμβάνεται ὡς συνωμοσία καὶ προδοσία κατὰ τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν λιγδιασμένων σπιτῶν τῶν Τούρκων. Ναί! Εἰς δραματικὰς στιγμὰς καὶ ἄκρως ἀγωνιώδεις, ἴσως τὰς δραματικωτέρας στιγμὰς τῆς μακραίωνος Ἱστορίας αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς, ἀπαισίας μνήμης, ἀλώσεως καὶ ἐντεῦθεν, ἐρχεται ὁ Πάπας διὰ τῆς ἐπισκέψεώς του εἰς Φανάριον ΝΑ ΚΑΜΗ ΚΑΚΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΚΑΛΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗΝ ΚΑΘΕΔΡΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ.

Πορεύεται λοιπὸν ἀνὰ τὸν κόσμον ὁ ΡΟΝΤΙΦΕΧ ΜΑΧΙΜΟΥΣ' ἀνὰ τὸν κόσμον ἀναζητῶν τὸ κυριώτερον τῶν θυμάτων του καί, καταφθά-νει αἰσίως εἰς τὴν Τουρκίαν ἵνα πείσῃ τὸν Πρω-

τόθρονον της 'Ανατολής περί τῶν «ἀγαθῶν» ἀδελφικῶν(;) διαθέσεών του καί τῆς καθόλου ἀγάπης τῆς υπερφιάλου Ρωμαϊκῆς καθέδρας...

Τὰ μέχρι τοῦδε ποικίλα «ἀνδραγαθήματα» καί αἱ σκοτεινὰ πράξεις τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, ἅτινα ἐκράτησεν ἀδιαψεύστως ἡ ἀλάνθαστος πέννα τῆς 'Ιστορίας, εἰς βάρος τῆς 'Ανατολικῆς 'Εκκλησίας καθόλου, ὑπῆρξαν ταπεινώσεις, δολοπλοκίαι, ἐκδιάσεις, καί προσφάτως, ἐπὶ τῇ ἀλλαγῇ τῆς διπλωματικῆς δραστηριότητος, κοῦφοι ρομαντισμοί, δακρύβρεκτοι ἐναγκαλισμοί, καί ἀοριστολογίαι ἀγάπης, ἀγάπης καί μόνον ἀγάπης...

Ἀλλὰ ἄς βεβαιωθῇ ὁ ἀρχηγός τοῦ Βατικανοῦ ὅτι ὑπάρχουν πολλοί, πλείστοι ὅσοι, ἀνὰ τὸν κόσμον χριστιανοί, ΓΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ΙΣΤΑΜΕΝΟΙ ΑΚΟΙΜΗΤΩΣ, ΩΣ ΦΡΥΚΤΩΡΟΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, οἵτινες παρακολουθοῦντες τὰς «ἀλωπεκεῖους» προτάσεις τοῦ Πάπα, ἔχουν βασίμους λόγους νὰ πιστεύουν ὅτι ἐξακολουθεῖ ἡ Ρωμαϊκὴ καθέδρα τὴν αὐτὴν τακτικὴν τὴν ὁποῖαν ἠκολούθησαν ἅπαντες οἱ Πάπαι ἀπὸ τὸν 10ον αἰῶνα μ.Χ. καὶ ἐντεῦθεν.

Ὁ Πάπας διακηρύττει τὴν ἀνάγκην τῆς χριστιανικῆς ἐνώσεως! ἐνῶ, ἀδιαφορεῖ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΝ, ΤΗΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ, ἥτις θὰ ἐπέλθῃ μεταξὺ τῆς 'Ανατολῆς καί τῆς Δύσεως, ὅταν «ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΘΟΥΝ» πολλοὶ ἐγκρεμότητες τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν ἡ ἐπηρμένη ὀφρὺ τῆς παπικῆς ἀδιαλλαξίας εἰς βάρος τῆς ΑΝΟΘΕΥΤΟΥ ΚΑΙ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Καὶ εἶναι πικρὸν τὸ γεγονός, ὅτι τινὲς τῶν «μορφωμένων» συνεκινήθησαν διὰ τὴν ταπείνωσιν καί τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Πάπα νὰ γονατίσῃ καὶ ἀσπασθῇ τὴν 'Ασιαστικὴν—'Ελληνικωτάτην Γῆ. Τοῦτο ἦτο ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΜΕΝΟΝ ΛΙΑΝ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ. Διότι ἡ γῆ αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ 'Ελληνικωτάτη γῆ τῶν πολλῶν καὶ μυριάδων Μαρτύρων, ἀσκητῶν, ὁμολογητῶν καὶ ἀπολογητῶν, τὴν ὁποῖαν κάποτε, ἐξυμνῶν ὁ πολὺς Κρῆς 'Ιερεὺς καὶ μέγας ρήτωρ τοῦ 17ου αἰῶνος Φραγκίσκος Σκοῦφος ὠνόμασεν: «Γῆ Τροφодότρα τῶν Οὐρανῶν» τοὺς ὁποίους τροφодοτεῖ μὲ τοὺς περισσοτέρους Ἀγίους καὶ Ὁσίους, διὰ τοῦτο ὠνόμαζεν τοὺς Οὐρανοὺς 'Ελληνικοὺς. Ἀλλὰ τὴν γῆ τὴν μαρτυρικὴν καὶ αἱματοπότιστον αὐτήν, κάποτε οἱ κατ' εὐφημισμὸν Σταυροφόροι, οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Πάπα ΤΕΤΡΑΚΙΣ ΕΣΥΛΗΣΑΝ, ΕΔΗΩΣΑΝ, ἐτι δὲ καὶ «ΕΚΟΠΡΑΝΟΝ» τοὺς ἀπαραμίλλου κάλλους βυζαντινοὺς Ναοὺς καὶ τὰ 'Ιερά των Σκεύη καὶ μετέφερον εἰς τὸν Βορρᾶν τῆς 'Ιταλίας, ἀμυθήτου καὶ ἀνυπολογίστου ἀξίας καλλιτεχνήματα καὶ βυζαντινὰ ἀριστουργήματα ἅτινα ἰδὼν ποτὲ ὁ μέγας μεγαλωστί ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός εἰς Φερράραν, εἶπεν μετὰ συγκλονισμοῦ ψυχῆς, «Ὁ-

στε τοιοῦτος εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς αὐτῶν; ΛΕΗΛΑΣΙΑΙ, ΒΙΑΙΟΠΡΑΓΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΡΠΑΓΑΙ ΤΩΝ ΑΛΟΤΡΙΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΙ ΟΣΙΩΝ;»

Ἐπομένως τὸ παπικὸν προσκύνημα οὐδένα νουνεχῇ χριστιανὸν συγκινεῖ διότι ΟΥΔΕΝ ΘΕΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΕΠΡΑΞΕΝ διὰ τὰ φοβερά καὶ βλάσφημα σφάλματα τῶν προκατόχων αὐτοῦ, διὰ τὸ πολυλάλητον FILIOGUE (ΦΙΛΙΟΚΒΕ), τὸ ἀλάθητόν του, διὰ τὴν ραδιούργον καὶ ὑπουλον «Οὐνίαν» ἥτις κατατρώγει τὰ σπλάγχνα τῆς 'Ορθοδόξου 'Ελλάδος διὰ τῆς καταφανοῦς ἐξαπατήσεως τῶν ἀφελῶν καὶ ἀπλοϊκῶν, διὰ τὰ τόσα καὶ τόσα κακὰ καὶ φοβερά ἃ διέπραξεν ὁ παπισμὸς εἰς βάρος τῆς 'Ορθοδοξίας.

Ἄς βεβαιωθῇ λοιπὸν ἡ παπικὴ πονηρία ὅτι οἱ ἐλιγμοὶ αὐτῆς δὲν συγκινοῦν ΟΥΔΕΝΑ ἐκ τῶν εὐσεβῶν 'Ορθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ὅτι ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ, ὁ εὐσεβὴς 'Ορθόδοξος 'Ελληνικός Λαός, προκειμένου περὶ τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ πεποιθήσεων καὶ βιωμάτων ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟΣ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΑΙ, τῶν ἐκάστοτε πολιτικῶν, οἵτινες δύνανται ἀκωλύτως νὰ ρυθμίζουν μόνον τὸ ἰδικόν των «πιστεύω».

Ὁ 'Ελληνικός Λαός σύσσωμος, ὡς μία ψυχὴ καὶ καρδίᾳ, ΑΡΝΕΙΤΑΙ νὰ δεχθῇ ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις αὐτάς, εἰς τὸ μητροπολιτικὸν ἔδαφος τῆς 'Ελλάδος, ὡς ἐκτραπέντος κατὰ πολὺ ἐκ τῆς Παραδόσεως τῆς Ἀρχαίας 'Εκκλησίας, ἐκ τῆς 'Εκκλησιαστικῆς 'Ορθοδόξου Παραδοσιακῆς δομῆς καὶ ἐκκοσμηθεύσαντος τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν καὶ παραβάντος περιφρονητικῶς πολλὰ, πλείστα ὅσα, εὐαγγελικὰ διδάγματα. (Ματθ. 8—20, Ματθ. 20, 25—27, Λουκ. 9, 58, 'Ιωάν. 18, 36, Β' Κορινθ. 8, 9, κλπ.).

Ἡ δὲ 'Ιεραρχία τῶν Γ.Ο.Χ. 'Ελλάδος αἰρομένη πάσης διενέξεως, διαμάχης καὶ διαφορᾶς καὶ ἀναταραχῆς εἰς τοὺς κόλπους τῆς 'Εκκλησίας ἡμῶν, καλεῖ πατρικῶς ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΙΣΤΑ ΤΕΚΝΑ ΑΥΤΗΣ, εἰς ἐπαγρύπνησιν, ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων πρὸς περιφρούρησιν τῆς 'Ορθοδοξίας ἡμῶν, ἀπὸ τοῦς ἐλιγμοὺς παγιδεύσεως, τῆς πάντοτε ἐωσφορικῆς παπικῆς διπλωματίας.

Διακηρύττει δὲ καὶ βροντοφωνεῖ ὅτι ἐμμένει στερρῶς καὶ ἀπαρασλεύτως εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀθανάτου Καινῆς Διαθήκης, τῶν Ἀγίων ἐπτά Οἰκουμενικῶν καὶ ἐπὶ μέρους Συνόδων τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, καί, εἰς τὴν ἀρχέγονον Παράδοσιν τῆς 'Εκκλησίας, οὐδὲν πρωτεῖον ἀναγνωρίζουσι εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης... Ἀπορρίπτει τὸ ἐφόμαρτον κυριαρχικὸν παπικὸν πρωτεῖον, ἀπορρίπτει πᾶσαν ἐναρξιν διπλωματικῶν σχέσεων τοῦ 'Ελληνικοῦ Κράτους μετὰ τοῦ παπισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ συνόλῳ του τὸ 'Ελληνικὸν Κράτος ἀποτελεῖται ἐξ 'Ορθοδόξων Χριστιανῶν, ἐνῶ οἱ ἐν 'Ελλάδι «Φραγκολεβαντῖνοι» οἱ ἐκ τῆς παπικῆς προπαγάνδας καὶ οὐνίας ὑπάρ-

Πανηγυρική δικαίωσις Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου ΓΟΧ

Πανηγυρική δικαίωσις τοῦ δικαστικοῦ ἀγώνος τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ τὸν Ἱ. Ναὸν «τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» ἐν Ἀνθουπόλει. Διετάχθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἡ ἀποβολὴ ἐξ αὐτοῦ τῶν παρανόμων ἐπιτρόπων.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδικείου Περιστερίου ἡ ἀπόφασις (ὑπ' ἀριθ. 77) 1979), ἐπὶ τῶν προσωρινῶν μέτρων τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ «Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» Ἀνθουπόλεως, διὰ τῆς ὁποίας διετάχθη ἡ ἀποβολὴ ἐξ αὐτοῦ τῶν ἐπιτρόπων Ἰωάννου Δημητρίδου, Βασιλείου Μαρινέα καὶ Γεωργίου Σταύρου, οἱ ὅποιοι ἀπολυθέντες, δὲν ἀπεχώρησαν ἐκ τοῦ Ναοῦ, ἀλλὰ παρέμειναν ἐν αὐτῷ αὐθαιρέτως καὶ παρανόμως.

Συγχαίρομεν τὸν νομικὸν σύμβουλον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔγκριτον δικηγόρον, ὁ ὁποῖος ἐχειρίσθη τὴν ὑπόθεσιν ἐπιτυχῶς μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἰδιαζούσης ἐπιμελείας καὶ σθεναρᾶς ἀγωνιστικότητος.

Ἐλλείψει χώρου, θ' ἀσχοληθῶμεν ἐκτενῶς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ προσεχές φύλλον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος παραθέτομεν τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δικάζον ἀντιρωλία τῶν διαδίκων,
Συνεκδικάζον τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν καθ' ὧν παρεμβάσεις.

Ἀπορρίπτει τὰ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα.

Ἀπορρίπτει τὰς προσθέτους παρεμβάσεις ὑπὲρ τῶν καθ' ὧν.

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν ὡς αὕτη πε-

χοντες, εἶναι ὀλίγοι, ἀλλὰ μὲ ἀρκετοὺς κληρικοὺς καὶ μοναχικά τάγματα καὶ ἰδρύματα ἐν Ἑλλάδι, ὥστε νὰ μὴ παρίσταται ἀνάγκη δημιουργίας παπικῆς «ντιστατούρας», ἢ, ἄλλης παρεμφεροῦς ἐκπροσωπήσεως τοῦ Βατικανοῦ ἐνταῦθα.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἡ Ἱεραρχία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος συνιστᾷ πατρικῶς καὶ αὐθις ἀπόλυτον προσοχὴν τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ πρὸ πάντων ψυχικὴν ἐνότητα μετὰ τῶν πιστῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, ἐχόντων πρὸ ὀφθαλμῶν, τὴν πατερικὴν διαπίστωσιν, διὰ τοῦ στόματος τοῦ τιμωμένου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, Οὐρανοφάντορος Βασιλείου τοῦ Μεγάλου ὅτι ὁ παπισμὸς ὑπῆρξεν καὶ ΕἶΝΑΙ «Ο ΑΦΑΝΕΡΩΤΟΣ» ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Διὰ τοῦτο «ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ».

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ριωρίσθη ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος.

Ἐπιδικάζει τῷ αἰτοῦντι τὴν νομὴν καὶ κατοχὴν τοῦ ἐν τῇ αἰτήσῃ ἀναφερομένου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» τῶν κινητῶν πραγμάτων τούτου καὶ τοῦ ἐφ' οὗ οὗτος κεῖται ἀκινήτου.

Διατάσσει τὴν ἀποβολὴν ἐξ αὐτῶν, τῶν καθ' ὧν καὶ παντὸς τρίτου ἐξ αὐτῶν ἔλκοντος τὰ δικαιώματα καὶ ἐπ' ὀνόματι τούτων κατέχοντος, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐγκατάστασιν τοῦ αἰτοῦντος ἐν Ἀθήναις ἐδρεύοντος (Κάνιγγος 32) Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος» νομίμως ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ Αὐξεντίου Πάστρα, ὡς καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν τῷ αἰτοῦντι (Σωματεῖω) μετὰ τῶν ἐν τῷ Ναῷ εὑρισκομένων Ἀγίων Εἰκόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Σκευῶν, καθισμάτων, βιβλίων καὶ λοιπῶν στοιχείων τῆς διαχειρίσεως, τῶν κλειδῶν τοῦ Ναοῦ καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν κινητῶν πραγμάτων αὐτοῦ. Καὶ συμπηφίζει τὴν δικαστικὴν δαπάνην μετὰ τῶν διαδίκων.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Περιστερίῳ καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικαστηρίου τούτου, τὴν 20ὴν Νοεμβρίου 1979.

Ἡ Εἰρηνοδίκης
ΠΕΝΙΩ ΦΙΛΙΠΠΑ

Ὁ Γραμματεὺς
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΓΚΙΚΑΣ

Η ΛΑΜΠΡΑ ΕΟΡΤΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν πιστῶν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ὅτι, ἐφέτος ἡ Πανηγυρική Θεία Λειτουργία τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῶν Ἀγίων Θεοφανείων - Ἡμέρα Σάββατον τῆς 6.1.1980 (Π.Η.), θὰ τελεσθῇ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου Πειραιῶς (Καμίνια), ὁδὸς Ἀδριανοῦ 20.

Ἡ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐκκίνησις πρὸς τὴν θάλασσαν θὰ γίνῃ τὴν 10ην π.μ.

Παρακαλοῦνται ὅθεν πάντες οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν μετὰ τῶν ἐκκλησιασμάτων νὰ εὐρίσκωνται κατὰ τὴν ὥς ἄνω ὥραν μετὰ τῶν λαθάρων κ.λ.π. ἔξωθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

Ἡ κατὰδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θὰ γίνῃ παρὰ τὴν θέσιν τῆς ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΗΜΑΡΧΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ (ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ).

Συγκοινωνία: Ἀπὸ Ἀθηνῶν διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου, κάθοδος τέρμα καὶ διὰ τῶν λεωφορείων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, κάθοδος τέρμα.

ΑΣΕΒΕΙΣ ΦΙΛΟ - ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΟΙ ΦΙΛΕΝΩΤΙΚΟΙ

Ἀνέκαθεν εἰς τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὑπῆρχαν ὠρισμένοι τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν νὰ συνενώσουν τὰς ἀνταρσίας, εἰς πνεῦμα δῆθεν ἀγάπης, μετὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πυρήνος, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πλὴν αὕτη ἡ προσπάθεια τῆς ἐνοποιήσεως δὲν εἶναι ἀρεστὴ κατὰ Θεόν, ἐπειδὴ ἀθέλητα ἐπέδωκαν τὴν νομιμοποίησιν τῶν ἀνταρτῶν, νὰ εἰσάγουν αὐτοὺς ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄνευ προγενεστέρως μετανοίας καὶ συντριβῆς καρδίας.

Διότι οὗτοι οἱ ἀντάρται ἀπεδεικνύοντο ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν, κακόβουλοι καὶ κακοπροαίρετοι, ἰδιαίτερα δὲ κατεφθαρμένοι πνευματικῶς καὶ κακοῦ χαρακτήρος.

Οὕτω αἱ προσπάθειαι τῶν Φιλενωτικῶν ἦσαν ἀντιδογματικαὶ καὶ οὐδόλως οἰκονομεῖτο τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ χρησιμοποιοῖτο ἡ πολιτικὴ τῶν ἐθνῶν καὶ οὐχὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ εὐσέβεια τῆς ἀνυποκρίτου ὑποταγῆς καὶ ἀξιολογήσεως.

Τὸ αὐτὸ φαινόμενον, κατὰ ἱστορικὴν συνέπειαν παρουσιάζεται καὶ σήμερον, ὅταν μεμονωμένοι Ὁρθόδοξοι παρενεργοῦν διὰ νὰ εἰσάγουν ἀναρχικοὺς Ἐπισκόπους εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας.

Οὕτω λέγουν δῆθεν ἐξ ἀγάπης καὶ ὁμονοίας ἃς εἰσέλθουν... οἱ κακόπιστοι καὶ... κακόφρονες, διὰ νὰ εἰμεθα ὅλοι μαζί ἐνωμένοι.

Πλὴν πολὺ πλανῶνται, ἐπειδὴ ὅταν οἱ ἀναρχικοὶ καὶ ἀταπεινωτοὶ Ἐπίσκοποι εἰσέλθουν, λόγῳ τοῦ κακοῦ αὐτῶν χαρακτήρος, θὰ δημιουργήσουν τοιαύτας ἀνωμαλίας, ὥστε ἐκ τῆς πείρας τὴν ὁποίαν κέκτηνται, ἡ δευτέρα πλάνη θὰ ναι χειρίστη τῆς πρώτης.

Διότι ἀπλούστατα, οὗτοι οἱ ἀναρχικοὶ δὲν ἔπρεπε κἄν νὰ ἐπισκοποιοῦν καὶ ἀπαξ διεστρέβλωσαν τὴν πίστιν, δὲν ὑπάρχει ἔδαφος, εἰ μόνον διὰ νὰ σώσουν τὴν ψυχὴν των καὶ ὅχι νὰ ἐπωμιοθῶν τὴν σωτηρίαν ἄλλων ψυχῶν.

Ἄλλωστε τὸ «δὲς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ», ὥστε ἄσοφος θὰ ἦτο ἡ ἐκκλησία ἐὰν ἐδέχετο ἐκ νέου τοὺς τοιοῦτους ἀναρχικοὺς Ἐπισκόπους.

Τὸ καλύτερον ἐὰν ὑφίσταται ἀνάγκη Ἐπισκόπων, ἃς χειροτονήσῃ ἐκ νέου, ἐκ τοῦ κλάδου τοῦ ἀπλοῦ Ἱερατείου, διὰ νὰ ἔχη σταθεράν πορείαν

πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Εὐσέβειαν.

Διότι ἐπανερχόμενοι οἱ κακοῦ χαρακτήρος Ἐπίσκοποι, ἐκ μίας μικρᾶς διαφωνίας θὰ ἐνέκρυναν τὰς σχέσεις τῶν μελῶν - Ἐπισκόπων, εἴτε κομματιζόμενοι, εἴτε πολιτικολογούντες ἀσεβῶς.

Ἄς μὴν λησμονῶμεν πῶς ὁ κακὸς Ἐπίσκοπος ὁμοιάζει πρὸς τὴν παροιμίαν, «... τὸν Ἀράπη κι ἂν τὸν πλένης τὸ σαποῦνι σου χαλᾷς...».

Δι' ὅλα αὐτὰ ἄκριθῶς, οἱ Φιλενωτικοὶ πλανῶνται περὶ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Εὐσέβειαν, διότι ἐπιδιώκουν νὰ στερεώσουν τὴν Ἐπισκοπικὴν Ὁμόδο, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πολιτικολογούντες τὴν ἀγάπην ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸν κρυφὸν κόσμον ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀναρχικῶν ἢ πραξικοπηματιῶν Ἐπισκόπων, δηλονότι τὸν κακὸν χαρακτήρα, τὴν ἀδοκιμότητα, καὶ ἀσέβειαν ἐκ τῆς ὑπερφηφείας.

Συνεπῶς οἱ Φιλενωτικοὶ δὲν ἐπαγγέλλονται τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν Ἀλήθειαν, οὔτε τὰ πραγματικὰ συμφέροντα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἰδικώτερον οἱ Φιλενωτικοὶ εἶναι προσωπολάτραι, ἀνεξάρτητα ἂν τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα προβάλλουν, ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ ἀνίστατες ἀσθένειες ἀλαζονείας καὶ ὑπεροψίας, Κύριος οἶδε ἐκ ποιῶν ἀνομιμῶν.

Οὕτω οἱ Φιλενωτικοὶ ἀγνοοῦν τὰ πραγματικὰ συμφέροντα τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐκ τῆς ἀφελείας των, τὴν ζημιώνουν ἀνεπανόρθωτα, τὴν ζημιώνουν ἐπικίνδυνα, προσπαθοῦντες νὰ εἰσάγουν παρείσακτους ἀμετανόητους ἢ πραξικοπηματίας ὄγκους καὶ κακοποιὰ πνευματικὰ στοιχεῖα, δηλονότι κακοῦ χαρακτήρος Ἐπισκόπους, εἰς τὸ ὕγιες σῶμα τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας.

N. A.

Εἰδοποιήσις

Οἱ ἡμεροδεῖκται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1980 ἐξετυπώθησαν μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Εἰδοποιοῦνται οἱ Ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν καὶ παραρτημάτων ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσουν διὰ τὴν παραλαβὴν τούτων.

Τιμαί: τοῖχου δρχ. 23

» τσέπης δρχ. 12

ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΜΑΣ

Δέν χρειάζεται φιλοσοφικός νοῦς, δέν χρειάζεται Πλατωνική ἀκτινοβολία διὰ νά κατανοηθῇ ἡ ἔκτασις τῆς τραγωδίας καί τοῦ σάλου πού ἐζησεν πρόσφατα ἡ Μαρτυρική Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐκ τῆς οἰήσεως καί τῆς φιλαρχίας ὀρισμένων προσώπων.

Κάθε χριστιανός πονῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸ ἀλάνθαστον καί ἀνύστακτον αἰσθητήριον τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας του, αἰσθάνεται τὸ μέγεθος τοῦ πλήγματος μὲ τὴν πρόσφατον ἀνταρσίαν ὀρισμένων κληρικῶν στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἱκανοποίησιν πολυετῶν πόθων τους πρὸς δεσποτοποίησιν.

Ἀλλὰ δέν εἶναι μόνον οἱ ἐνοχοί, αὐτοὶ πού ἐδημιούργησαν αὐτὴν τὴν τραγικὴν κατάστασιν τοῦ διχασμοῦ καί σχίσματος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὑπάρχουν, δυστυχῶς, καί ἄλλοι ἐνοχοί!! Αὐτοὶ μάλιστα εἶναι ἐπικινδυνότεροι. Εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀμετακινήτως ΣΙΩΠΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΦΟΡΟΥΝΤΕΣ... Αὐτοί, νομίζουν ὅτι πάντοτε ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσός! Λάθος. Ἡ σιωπὴ συχνάκις εἶναι μία ὁψις τοῦ ψεύδους, τῆς ὑποκρισίας τῆς ραστώνης καί ἀδιαφορίας. Καί αὐτοὶ ἀκριβῶς ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντα μόνον τοῦ Σατανᾶ καί τοῦ κακοῦ κόσμου, ἐφ' ὅσον ἀνέχονται νά ἀνασταυρῶνται ἡ Ἀλήθεια καί νά σπιλῶννται ἡθικὰ ἀναστήματα καί πνευματικές ἀξίες καί νά ἀμαυροῦνται πρόσωπα ἐγνωσμένης ἀκτινοβολίας, ἀπὸ ἐκείνους πού μὲ «παπατζίδικα» κόλπα προσπαθοῦν νά δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα ἀνομήματά τους πρὸ πάντων δέ, τὴν ἀσεβῆ καί διασπαστικὴν τῶν ἀνταρσίαν, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἀκρόεστου ἀρχομανίας των.

Χρέος λοιπὸν σήμερον εἶναι τῆς Σεπτῆς μας Ἱεραρχίας, ὅπως ἀδιαφορήσῃ παντελῶς εἰς τίς ἐκτοξευόμενες γνωστές καί ἀηδιαστικές μικρότητες καί τίς ἀνεδαφικές δικαιολογίες τοῦ πραξικοπήματός των. Νά κλείσῃ πλέον τὰ ὦτα εἰς τὰ φληναφήματα «τῶν ἐκλεκτῶν» καί νά ὀδεύσῃ ἡνωμένη, ἀδελφωμένη, ἀδιάσπαστος καί ἀρραγὴς τὴν ὁδὸν τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ἐκκλησίας καί εἰς τὴν στελέχῃ αὐτῆς διὰ τῆς ἐπιλογῆς, μετ' ἐξειδικασμένης προσοχῆς τῶν καταλλήλων ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες διακαῶς ποθοῦν νά ὑπηρετήσουν μετ' αὐταπαρνήσεως τὸν Ἱερόν ἡμῶν Ἀγῶνα. Ἀρκεῖ πλέον! Ὑπερπερισσῶς ἐγεύθημεν ὡς Ἐκκλησία τὰς ταπεινωτικές μέχρι διασυρμοῦ ἐκδηλώσεις ἐκείνων οἵτινες δέν ἐπόνεσαν εἰ μὴ μό-

νον τὴν ἀρχιερατικὴν μίτραν καί οἱ ὅποιοι μεταχειρίζονται τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα μας ὡς μέσον ἱκανοποιήσεως ἰδιοτελῶν πόθων καί ἐφέσεων.

Εὐρυτάτῃ δὲ διαγράφεται ἡ εὐθύνη τῆς Ἱεραρχίας καί κατὰ πρῶτον λόγον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου, ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κυρίου, τῆς δακρυβρέκτου ἱστορίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἀλλὰ καί τοῦ ἔθνους μας διὰ τὸ ὅποιον, ὁ Ἱερός ἡμῶν Ἀγὼν στέκεται προμαχὼν διὰ νά παραμείνῃ ἀσκίαστον τὸ ἱερώτατον διάδημα τῆς Ὁρθοδοξίας του.

Ἐάν ὀδεύσωμεν ἡμεῖς οἱ ταπεινοί, οὐχὶ «οἱ ἐκλεκτοί», ἀλλ' ἔσχατοι καί ἀπλῶς «κλητοί», ἡνωμένοι, ἀδελφωμένοι, ἐνθουσιῶντες, θά κάμωμεν κάθε ὑπονομευτὴν καί ἀφανῆ ἐχθρόν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος νά ὑπολογίῃ ΣΤΟ ΕΝΙ-ΑΙΟΝ ΣΩΜΑ καί εἰς τὴν ΨΥΧΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀδελφοί καί Συνεπίσκοποι! «Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί»! Ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν ἐκλήθημεν ν' ἀκολουθήσωμεν ὡς Ἀρχιερεῖς, εἶναι πολὺ δύσκολος σήμερον! Εἶναι ἓνα δακρυβρέκτον ἀνηφόρι, πλήρες ἀναστεναγμῶν καί καυστικῶν ἰδρώτων! Ἀλλὰ βεβαιωθῆτε, ἀδελφοί, ὅτι ἡ εὐσυνειδήτος ἀνοδος, ἡ γενναία, ἡ ἥρωϊκὴ καί ἀποφασιστικὴ πορεία πρὸς τὰ πρόσω θά ἔχῃ ὡς ἀντάλλαγμα ΤΗΝ ΕΔΡΑΙΩΣΙΝ ΤΗΣ ΓΑΛΗΝΗΣ, ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΧΩΡΙΣ ΦΙΛΟΠΡΩΤΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΕΦΟΜΕΝΑΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΜΙΣΘΑΠΟΔΟΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.

Κατακλείων τὴν παροῦσα μου, στρέφω τὸν λόγον καί τὴν γραφίδα πρὸς τὸν εὐσεβῆ καί ἀκλονήτως ἔχοντα εἰς τὰς Πατρώας Παραδόσεις λαόν, ὅτι ἤδη, ἐκινήθη ἡ διαδικασία διὰ τὴν πολυπόθητον ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΚΑΘΑΡΣΙΝ ΚΑΙ ΕΞΥΓΙΑΝΣΙΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΚΛΗΡΟΥ, ΠΑΝΤΟΣ ΒΑΘΜΟΥ.

Καλοῦνται ὅθεν ΑΠΑΝΤΕΣ οἱ εἰλικρινῶς ποθοῦντες ταύτην, ἀλλὰ καί οἱ φωνασκούντες διὰ ἐντυπωσιασμούς ὅπως καταθέσουν, τὸ συντομώτερον, εἰς τὸ παρ' ἡμῖν Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον ΕΓΓΡΑΦΩΣ ἀλλὰ καί ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΩΣ πᾶν ἱκανὸ στοιχεῖον νά ἐδραιώσῃ κατηγορίαν ἀδιάσειστον κατὰ παντός κληρικῶ πρὸς ΡΙΖΙΚΗΝ ρύθμισιν τοῦ πολυλαλήτου τοῦτου θέματος.

+ Ὁ Ἀχαρνῶν καί Νέας Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΑΡΙΟΛΗ

Εκείνο που πρέπει πραγματικά να χαρακτηρίσει τη ζωή του πραγματικού Χριστιανού είναι η συνέπεια, δηλαδή η συμφωνία ανάμεσα στα λόγια μας και στα έργα μας, ανάμεσα στη θεωρία και στην πράξη. Η συνέπεια αυτή στην ευρύτερη της έννοια πρέπει να έχει πρωταρχική θέση στη ζωή μας.

Γιατί είναι απαράδεκτον άλλα να λες και άλλα να κάνεις, γιατί είναι απαράδεκτον να γίνεσαι δάσκαλος στους άλλους, και η ζωή σου να είναι τελείως αντίθετη προς αυτά που διδάσκεις. Οι άνθρωποι πρέπει να ξέρεις δεν θέλουν μόνον ωραία λόγια και υψηλές διδασκαλίες, αλλά θέλουν έργα, ζωή, παράδειγμα.

Αυτά μόνον διδάσκουν, αυτά μόνον οικοδομούν. Και η λαϊκή παροιμία «δάσκαλε που διδάσκεις και νόμο δεν εκράτεις» μάς θυμίζει επιγραμματικά ότι τα λόγια μόνον δεν γίνονται δεκτά.

Άλλο αξιόλογον προσόν του Χριστιανού είναι και η συνέπεια, στις υποχρεώσεις, στις υποσχέσεις, στο χρόνο, στην ακριβολογία. Τι σημαίνει ακριβολογία; Το λέει η ίδια η λέξη. Είναι η ακρίβεια στα λόγια μας, είναι η ακριβής μετάδοση μιας ειδήσεως, η ακριβής μετάδοσις και όχι η παραποίησης μιας συζητήσεως. Αυτή η μορφή της συνεπείας είναι τελείως απαραίτητη, στους Χριστιανούς. Βέβαια φαινόμενο των καιρών μας είναι και μάλιστα πολύ συνηθισμένο, ο άνθρωπος, ίσως με κακή ή και με καλή πρόθεση, πολλές φορές με τα λόγια του να μεταβάλλη τα γεγονότα, και να τα μεταδίδει αλλοιωμένα. Από αυτήν την αδυναμία του ή την εκ δόλου κακοήγη αλλοίωσιν των γεγονότων μπορεί να προέλθουν μέγα κακά, μπορεί να δημιουργηθούν πολλές παρεξηγήσεις, μπορεί να αδικήσωμεν τον συνάνθρωπόν μας, και να τον παρουσιάσωμεν διαφορετικόν από ό,τι είναι.

Γι' αυτό πρέπει να είμεθα πολύ προσεκτικοί στην μετάδοσιν των ειδήσεων, γιατί δεν επιτρέπεται απροσεξία, αφηρημάδα ή πρόθεσις εις τόν Χριστιανόν εις βάρος συνανθρώπου του. Όσοι δε από μας παρουσιάζομεν αυτήν την αδυναμίαν πρέπει να την καταπολεμήσωμεν με όλες μας τας δυνάμεις, διότι μάς κατεβάσει σάν ανθρώπους και Χριστιανούς σε πολύ χαμηλό πνευματικό επίπεδο. Άλλο σημαντικόν προσόν του Χριστιανού είναι η ευγένεια και η οικοδομητική και ευχάριστη συνομιλία, αυτήν μπορούμε, να την προσφέρουμε μόνον όταν ζούμε συνειδητή και φωτισμένη Χριστιανική ζωή. Σας φαίνεται περίεργο; εάν ναι, τότε ανοίξτε άμέσως την Και-

νή Διαθήκη, ξεφυλλίστε τις επιστολές του Αποστόλου Παύλου και εκεί θα βρήτε για να διαβάσετε λόγια που έχουν Αιώνιο κύρος. Να μερικές περιληπτικές φράσεις, μα βαθιές σε νόημα, αιωνίας αξίας: «Ο λόγος υμών πάντοτε εν χάριτι, αλάτι ήρτυμένος», δηλαδή, ως είναι ο λόγος σας πάντα χαριτωμένος, άρτυμένος με αλάτι, ευχάριστος. Και στην προς Έφεσίους επιστολή: «Εί τις αγαθός (λόγος) προς οικοδομήν της χρείας, ίνα δώ χάριν τοίς ακούουσιν», δηλαδή λόγος αγαθός και κατάλληλος να οικοδομήση την ανάγκη, που εκάστοτε παρουσιάζεται, για να δώση ωφέλεια πνευματική σε όσους τόν ακούνε. Ο Απόστολος Πέτρος παραγγέλει σε όλους μας να είμεθα «φιλόφρονες», περιποιητικοί, προσηνείς, ευγενείς. Άλλα πως να παραλείψωμεν και την επιγραμματική τριλογία του Ιακώβου: «Έστω πᾶς ἄνθρωπος ταχύς εις τὸ ἀκοῦσαι, βραδύς εις τὸ λαλῆσαι, βραδύς εις ὀργὴν»; Ἀλήθεια, ἂν εἶχαμε στὸ νοῦ μας πάντα αὐτὴ τὴν τριλογία, πόσο καλύτερη θὰ ἦταν ἡ συνομιλία καὶ ἀνοσοτροφὴ μας με τοὺς ἄλλους, καὶ θὰ γίνονταν αἱ συζητήσεις μας οικοδομητικαὶ καὶ εὐχάρισται, χωρὶς νὰ βρῖσκη θέσι ἡ κατάρκισις, τὸ ἀτελείωτο καὶ τόσο ἀγαπητὸ κατηγορητήριον κατὰ τῶν πάντων, αὐτὴ ἡ πληγὴ ποὺ μαστίζει καὶ κατεβάσει τόσο χαμηλὰ πνευματικὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ μάλιστα τὸ Χριστιανόν. Ἐπίσης αἱ συζητήσεις μας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φθάνουν σὲ λογομαχία. θὰ ποῦμε τίς ἀπόψεις μας, θὰ υποστηρίξωμε τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον, ἀλλὰ θὰ σεβαστοῦμε καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς γνώμης τοῦ ἄλλου, γιατί δὲν ἀποκλείεται ἡ γνώμη τοῦ ἄλλου νὰ εἶναι ὀρθότερη ἀπὸ τὴ δική μας. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ βέβαια θὰ τηρῆται σὲ ζητήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ὅταν ὅμως ἡ συζήτησις στρέφεται σὲ ζητήματα Ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων ἐκεῖ τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Μπορεῖ ὁ συνομιλητὴς μας νὰ ἔχη ἄλλη, ἐσφαλμένη γνώμη. Θὰ υποχωρήσωμεν, θὰ δεχθῶμεν τὴν ἀποψίν του, γιὰ νὰ τοῦ φανῶμεν εὐχάριστοι; Ὁχι, ποτέ! Ἐστω καὶ ἂν δυσαρεστηθῇ ἐμεῖς θὰ υποστηρίξωμεν τὸ ὀρθόν. Μὲ ἡρεμία καὶ ἀξιοπρέπεια, ἀλλὰ καὶ με σταθερότητα καὶ ἀκαμψία, θὰ ἀναπτύξωμεν τίς ἀπόψεις μας.

Θὰ υποστηρίξωμεν τὴν ἀλήθεια, γιατί περὶ αὐτῆς πρόκειται, χωρὶς συμβιβασμούς καὶ υποχωρήσεις. Θὰ πάρωμεν εὐλικρινὰ καὶ τίμια τὴ θέσι μας.

Ἄς γίνουν ὅλοι οἱ συνομιληταὶ ἀντίπαλοί μας. Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Σημασία ἔχει ἡ ὁμολο-

ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ «ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ» ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ

Του Αίδεσ. Πρωθιερέως π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Γραμματέως Ι.Σ.

Ἐπιθυμία μου εἶναι, ἀγαπητοί μου Συμπρεσβύτεροι, μέ τό παρόν δημοσίευσμά μου ὄχι νά δρέψω δάφνες συγγραφέως διδασκάλου τῶν ἄλλων, ἀλλά γιά νά βρεθῶ σέ μιᾶ γραπτή ἐπικοινωνία μέδλους τοῦς συμπρεσβυτέρους μου, μιᾶ καί δέν εἶναι πάντοτε ἐφικτή ἡ ἐπικοινωνία καί συνάντησίς μας τακτικά.

Καί στίς λίγες γραμμές πού χαράσσω θέλω νά ἐξωτερικεύσω μερικές σκέψεις μου γύρω ἀπό τό θέμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, χωρίζεται σέ Ἐξωτερική καί Ἐσωτερική τοιαύτη. Δηλ. σ' ἐκείνη πού γίνεται ἔξω ἀπό ἕνα τόπον πού ζοῦμε καί γενικώτερα σέ ἄλλα ἔθνη καί ἁλλοθρήσκους καί σ' ἐκείνην πού γίνεται στόν ἴδιον τόν τόπον καί ἀνάμεσα στοῦς ἀδελφοῦς πιστοῦς πρὸς τελειωτέραν γνῶσιν τοῦ Θελήματος τοῦ Θεοῦ καί τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν πρὸς τόν Ὑψιστον. Καί τό διπλό αὐτό ἔργον εἶναι μεγάλο, εἶναι σωτήριο, τό ὠραιότερον ἔργον τοῦ κόσμου... Εἶναι ὄντως, ΙΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ, ΕΡΓΟΝ ΘΕΟΥ, ΨΥΧΟΣΩΤΗΡΙΟΝ, νά καταβάλλης προσπάθειες νά κάμης τόν ἅλλον καί τοὺς ἄλλους πῶς εὐτυχισμένους διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νά νοιώθουν «Φῶς, περισσότερον Φῶς» στήν καρδιά τους καί νά λάμπῃ αὐτό μέσα στά στήθη των. Ἀληθινά ὠραῖο καί συγκινητικό ἔργον καί μακάρι γι' αὐτό, νά ὑπῆρχαν πολλές ψυχές μέ αὐταπάρνησιν καί ἀγνή διάθεσιν...

Ἀλλά κοντά σ' αὐτές τίς δύο Ἱεραποστολές ὑπάρχει καί μιᾶ ἄλλη, πού ἔχει τήν μορφήν τῆς «Ἐσωτερικῆς» Ἱεραποστολῆς καί ἀνάγεται σ' αὐτήν τήν ἴδια τήν προσωπικότητα τήν δικήν μας. Τοῦ ἰδίου δηλ. τοῦ Πρεσβυτέρου...

Γιατί εἶναι ἐνδεχόμενον νά μπορῇ ἕνας κληρικός ἄριστα νά ἐπιτελεῖ τὰ δύο μεγάλα τοῦ ὑπουργήματα. ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΦΩΤΙΣΜΟΝ, ἀπό... ἐπαγγελματική εὐσυνειδησίαν,

γία καί ἡ σταθερὴ ἐμμονὴ στό δίκαιον, στήν ἀλήθεια. Ἡ δὲ ἀλήθεια ἐπιβάλλεται μόνη τῆς. Δέν ἔχει ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ φωνές, οὔτε ἀπὸ ἐξάψεις, οὔτε ἀπὸ ὑποστηρικτὰς, πού μέ τόν ἀριθμὸν τους θὰ τήν ἐπιβάλλουν. Ἄν τώρα οἱ ἄλλοι δέν τήν δέχονται, δέν θέλουν νά τήν ἀναγνωρίσουν, δέν θέλουν νά τήν παραδεχθοῦν, αὐτό βέβαια, θὰ μᾶς προξενήσῃ λύπη, ἀλλά ὄχι ποτέ, κακία ἀπέναντί τους. Τήν ἀλήθειαν τοῦ ἀτόμου οὔτε ὁ ΘΕΟΣ δέν τήν παραβιάζει.

ἀλλά αὐτὰ νά μὴ ἔχουν ἐγγίστη τήν ψυχὴν του καί νά μὴ ἔχη πραγματικά φωτίσῃ τήν καρδιά του τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ. Καί ναι, μέν, μπορεῖ γιά ἄρκετον χρόνον νά ἐπιτελεῖ τὰ καθήκοντα αὐτὰ χωρὶς «λάθος», χωρὶς κανένα ψόγον, ἀλλά κάποτε ἔρχεται στιγμή πού γίνονται τὰ θλιβερά του ἀποκαλυπτήρια καί μέ πίκραν διαπιστώνεται πῶς δέν ἔχει δεχθεῖ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΝ ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑΝ.

Μπορεῖ νά γράφωμεν βιβλία, μπορεῖ νά εἰμεθα δυνατοὶ στήν ρητορικὴν τέχνην, μπορεῖ ἀκόμη νά μάθामε πολλὰ ἐπιστημονικά καί ἐγκυκλοπαιδικὰ πράγματα, ἀλλά, δέν φωτιστήκαμε ἀπὸ το Ἀνέσπερον Φῶς τοῦ Χριστοῦ καί δέν ἔχομεν θρονιάσει μέσα μας ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, τήν πάντα νοῦν Ὑπερέχουσαν.

Γιατί ἂν ἐμεῖς οἱ ἀδύνατοι πρεσβύτεροι, μέ ὑψηλό ὑπουργήμα Ἱερωσύνης, μέ βάρη οἰκογενειακά, μέ ἀσθένειες, ἀντιξοότητες καί τόσα ἄλλα βάσανα καί μεγάλες καί μικρές πικρίες πού ἐπιφυλάσσει στό Ρᾶσον ἡ Ζωή, πάρωμεν Δύναμιν ἀπὸ τόν Παντοδύναμον Κύριόν μας, θὰ γίνωμε δυνατοὶ καί ἀνθεκτικοὶ σ' ὅλες τίς ἐκφάνσεις τοῦ Ἱερατικοῦ μας σταδίου. Στίς θύελλες

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ
Ἱδιοκτησία — Ἐκδόσις
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Γραφεῖα: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — Ἀθῆναι

Τηλέφ.: 3628.280

Διευθυντῆς Συντάξεως

Ἐπίσκοπος Ἀχαρνῶν καί Νέας Ἰωνίας
κ.κ. Ἀθανάσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Παῦλος Κολοκοτσᾶς

Καλυψοῦς 116 Καλλιθέα

36.31.981

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	6
»	Ἐτησίᾳ	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμάς	60
»	Ἐτησίᾳ	100

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος κ.κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ.κ. Ἀθανασίου, ἐπεσκέφθησαν ἀλληλοδιαδόχως τὰ Παραρτήματα Λαρίσης—Μαγνησίας καὶ Βελεστίνου, περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου καὶ ἐπέλυσαν διάφορα ἐκρεμοῦντα ζητήματα τῶν ὡς ὄνω παραρτημάτων.

Τὴν δὲ ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου 15 Αὐγούστου, προσκεκλημένος ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Γ.Ο.Χ. Βόλου, προέστη τῆς Πανηγυρικῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων κ.κ. Σταυρουπόλεως Εὐθυμίου καὶ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Ἀθανασίου, τῶν Ἱερέων Σεραφεῖμ καὶ Γεωργίου. Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησεν ὁ Πρόεδρος τοῦ παραρτήματος κ. Ἀγγελόπουλος μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ πολλοὶ προσκυνηταὶ τῆς περιοχῆς Θεσσαλίας. Διευκρινίζεται, ὅτι αἱ διακοπὲς αἰσχύσεις τῶν Βολιωτῶν ἀδελφῶν Ἱερέων μετὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἀπεκατεστάθησαν κατὰ τὸν καλλύτερον δυνατόν τρόπον καὶ ὑπάρχει πλήρῃ συνεργασία μετ' αὐτῶν.

Ἐπίσης ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὐξέντιος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ. Εὐθυμίου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Παπαδέλη, ἐπεσκέφθησαν ἀλληλοδιαδόχως Θεσσαλονίκην - Σέρρας - Νάουσας καὶ Μεσημέρι, περὶ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός καὶ ἐπέλυσαν τοπικά τῶν προβλήματα.

Τὴν Κυριακὴν δὲ, 15.10.1979, ἐτελέσθη ὑπ' αὐτῶν Ἀρχιερατικὸν Συλλειτουργίον εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν μετὰ τοπικόν τῆς Ἁγίων (Ἁγ. Εὐθύμιον τὸν νέον) εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Παντανάσσης Περιστερᾶς Θεσσαλονίκης.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΘΙΩΤΙΔΑ

Τὴν 1ην τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου (Π.Ο.Η.) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλνίκος, ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὴν Θείαν Λει-

καὶ στίς φουρτοῦνες τῆς ζωῆς, τότε, θὰ μένωμεν ἀσάλευτοι, ἀκουμπώντας στὸν Ἀδιάσιστον Βράχον, «στὴν Πέτρα» τῆς Πίστεως, τὸν Χριστὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ Χριστοῦ στὴν ζωὴν μας, ὁ ἱερὸς καὶ ἀσίγαστος πόθος νὰ εἰμεθα ΜΥΣΤΙΚΑ ἐνωμένοι μαζί του, αὐτὸ εἶναι καὶ λέγεται «Ἐσωτερική» μας Ἱεραποστολή.

Εἶθε!

τουργίαν καὶ ἐκήρυξεν τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν (Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου) Στυλίδος.

Τὴν 15ην τοῦ ἰδίου μηνός καὶ 28ην Ν.Η. ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξεν τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυρίδωνος Λαρίας. Ἐν συνεχείᾳ ἐψάλη Δοξολογία ἐπὶ τῇ Ἱστορικῇ Ἐπετείῳ τοῦ ΟΧΙ καὶ εὐχήθηκε εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν παρὰ Θεὸν βοήθειαν καὶ σκέπην τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Τὴν 15ην τοῦ ἰδίου μηνός (28ην Ν.Η.) ἑορτοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ Θαυματουργοῦ Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, ἐώρτασε μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ θρησκευτικῆς κατανύξεως ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Δημητρίου Πουγκακίων Φθιώτιδος, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου κ.κ. Καλλινίκου καὶ λειτουργούντων τῶν Ἱερέων Γεωργίου καὶ Παναγιώτου (Πατρὸς καὶ Υἱοῦ). Τὴν ἑορτὴν παρηκολούθησε πλῆθος πιστῶν ἐκ τῶν πόλεων Λαρίας καὶ Στυλίδος. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐκήρυξεν τὸν Θεῖον Λόγον σπηρίζων τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διεξαγάγουν εἰς τὸ ἀπορροακρυσμένον αὐτὸ χωρίον τῆς Φθιώτιδος.

ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΥ

ἘΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ ΕΥΛΟΓΕΙΤΕ ΤΟΝ ΘΕΟΝ,

Ὁ Χριστιανὸς ἔμπορεῖ παντοῦ νὰ προσεύχεται καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν. Εἶναι μεγάλο καθήκον τὸ «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε». Τὸ σπῆτι μας, τὸ γραφεῖον, τὸ ἐργαστάσιον, ὁ δρόμος, τὸ βουνό, ἡ θάλασσα, τὰ πάντα ἔμπορουν νὰ χρησιμεύσουν ὡς τόπος προσευχῆς, μὲ μιά διαφορά ὅμως, πῶς ὅλες αὐτές οἱ προσευχὲς δὲν ἔμπορουν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν κοινὴν προσευχήν καὶ λατρείαν. Στὴν Ἐκκλησίαν προσέρχεται ὅλη ἡ χριστιανικὴ κοινότης καὶ γίνεται ἡ λατρεία μετὰ τὴν τάξιν ποὺ παραλάβουμε καὶ μετὰ ὄργανα τοὺς κανονικοὺς Ἱερεῖς ποὺ ἔχουν πάρει τὴν χάριν τῆς Ἱερωσύνης. Ἡ προσευχή αὕτη ἔχει ξεχωριστὰ χαρακτηριστικὰ καὶ εἶναι ἀναντικατάστατη.

Ἡ σημασία της εἶναι βαθειὰ καὶ ἡ ἀξία της μεγάλη. Ἐδῶ εὐρίσκονται ὅλοι οἱ πιστοὶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῶν κυριευόντων καὶ βασιλέως τῶν βασιλευόντων καὶ τὸν παρακαλοῦν μετὰ ἑνὰ πνεῦμα, μιά ψυχὴ καὶ μετὰ τὸ παντοδύναμο μέσον τῆς θεῆς εὐχαριστείας. Ἐμπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς ἀσθενὴς καὶ νὰ μὴν πάῃ στὴν Ἐκκλησίαν. Πολλὰς φορές τυχαῖον διὰφορὰ ἐμπόδια καὶ δυσκολίες, ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν τὸν ἐκκλησιασμό.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Πρόεδρον Κυβερνήσεως
Πρόεδρον Βουλῆς
Υπουργὸν Ἐξωτερικῶν
Υπουργὸν Δημοσίας Τάξεως

Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως καὶ λυπούμεθα βαθέως, δι' ἀνελεύθερα καὶ ἐξοντωτικά μέτρα, ληφθέντα ὑπὸ πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν Ἁγίου Ὁρους, κατὰ Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς Ἐσφιγμένου προπυργίου Ὁρθοδοξίας STOP. Τοιαῦτα καταπιεστικά μέτρα ἀντιτιθέμενα πρὸς στοιχειώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα, καὶ μὴ ἐκφράζοντα δημοκρατικὴν καὶ φιλελευθέραν Ἑλλάδα τυγχάνουν τελείως ἀπαράδεκτα, καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἀρθοῦν πρὸς ἀποφυγὴν δυσμενῶν συνεπειῶν.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

ΑΥΞΗΤΙΟΣ

Παρόμοια τηλεγραφήματα ἐκφράζοντα τὴν ἀγανάκτησιν καὶ θλίψιν ἐνὸς ἑκατομμυρίου καὶ πλέον εὐσεβῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, κατέφθασαν εἰς τὰ Γραφεῖα μας καὶ τὰς ἀρμοδίας Ἀρχὰς ἀπὸ ὅλα τὰ διαμερίσματα τῆς Χώρας καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ἡ Πρεσβυτέρα Πασχαλία Παρτσαλᾶ ἐκ Σερρῶν, μετέστη πρὸς Κύριον τὴν 6.10.79 καὶ ἐκηδεύθη ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου Γ.Ο.Χ. Σερρῶν.

Τῆς νεκρωσίου ἀκολουθίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος, μετὰ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ. Εὐθυμίου, ὅστις ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τῆς μεταστάσης.

Ἡ μεγάλη εὐεργέτης τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἡ δωρήσασα τὸ οἶκοπεδον ἐνθα ἀνοικοδομήθησαν ὁ Ἱ. Ναὸς τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου καὶ τὸ τριόροφον Οἰκοτροφεῖον Θεσσαλονίκης ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΟΛΥΓΕΝΙΔΟΥ, ἡ διὰ τοῦ

Υπάρχουν δεσμεύσεις ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἀπὸ θλιβερὲς συνθήκες τῆς ζωῆς, πού ἐμποδίζουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Αὐτὸ βέβαια γίνεται ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέλησί μας καὶ δὲν μοιάζει μὲ τὴν περίπτωση πού ἀραδιάζομε προφάσεις καὶ σκοπίμως ἀποφεύγομε τὸν ἐκκλησιασμό. Ὄταν ὁ Χριστιανὸς εἶναι εὐσεβὴς θὰ φροντίσῃ νὰ βρῇ εὐκαιρίες πού θὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀπουσία του.

Ἡ κοινὴ προσευχὴ εἶναι συναγερμὸς τῶν ψυχῶν (Συνέχεια εἰς τὴν 16ην σελίδαν)

Ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθεῖσα ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΝΑΧΗ, ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰώνιους Μονὰς τὴν 11.10.79 εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς μετανοίας τῆς Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς (τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου ἡμῶν Κυκλάδων κυροῦ Παρθενίου), ἐνθα ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία καὶ ἐτάφη. Τὴν μεταστάσαν διέκριναν σὺν τοῖς ἄλλοις αἱ δύο μεγάλοι ἀρεταὶ ἀκτημοσύνης καὶ ἐλεημοσύνης.

Εἰς τὰς ἀειμνήστους ἀνωτέρω ἀγωνιστρίας ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἐπιφωνεῖ τὸ ΑἰΩΝΙΑ Ἡ ΜΝΗΜΗ.

Τὴν 4ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε. (Π.Ε.), ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ κατόπιν σοβαρᾶς καὶ ἀνιάτου ἀσθενείας, εἰς ἡλικίαν 79 ἐτῶν, ὁ Ἀβραὰμ Ἀβραμίδης, ἀριστερὸς Ἱεροψάλτης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἐγεννήθη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Μαρτυρικὸν Πόντον. Εἰς ἡλικίαν στρατεύσεως, διὰ ἡκολούθησε μαρτύριον ἐξορίας μὲ χιλιάδας γυναικοπαίδων εἰς τὰ Κουρδικὰ μέρη τῆς Τουρκίας, εἰτα κατετάγη εἰς τὰ ἐλεεινὰ ἐργατικά τάγματα τῆς Τουρκίας, τὰ ὅποια σκοπὸν εἶχον τὴν γενοκτονίαν τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων. Ὑπὸ δραματικὰς καὶ θαυματουργικὰς συνθήκας μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Πληθυσμῶν ἦλθεν εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα ὅπου ἀποκατεστάθη ἐν Δράμῃ, ἀκολουθήσας πιστῶς τὸ πατριὸν ἑορτολόγιον καὶ ἐξυπηρετοῦσε ἄχρι θανάτου ἀφιλοκερδῶς ὡς Ἱεροψάλτης. Ἦτο εὐλαβὴς φιλακόλουθος καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του, εἶχεν ὅλα τὰ χρήσιμα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία καὶ ἀνεγίνωσκε καθ' ἡμέραν τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν ὑπὸ τοῦ Ἐφημερίου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀμβροσίου Α. Νικηφορίδη. Εἰς τὴν σύζυγον καὶ ἀδελφὴν του καὶ λοιποὺς συγγενεῖς του, ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια. Αἰωνία του ἡ Μνήμη.

Πρωθιερεὺς ΜΙΧ. Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΡΑΜΑ

Τὴν 5ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου μετέστη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ Ὁσιώτατος Μοναχὸς Σπυρίδων κτήτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης. Τῆς νεκρωσίου ἀκολουθίας ψαλλείσης ἐν τῇ ὡς ἄνω Ἱερᾷ Μονῇ προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου κ.κ. Εὐθυμίου ὅστις ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον Λόγον, ἐξάρας τὴν μεγάλην ἀρετὴν πού διέκρινε τὸν Μεταστάντα, ἥτοι τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὰς πολλαπλὰς δωρεὰς εἰς Ἱερὰς Μονὰς καὶ Ναοὺς. Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, ἡ δὲ μνήμη αὐτοῦ νὰ εἶναι αἰωνία.

ΠΕΝΘΗ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ

Ἐκεῖνοι ποῦ φεύγουν...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

ἐτῶν 56

Τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου 1979, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 11ην βραδυνὴν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἕνας ἀκόμη παλαιὸς ἀγωνιστὴς τοῦ Ἰεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ὁ Παναγιώτης Ἀντωνάτος.

Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας εἶχε κλονισθῇ ἡ ὑγεία του λόγῳ δύο καρδιακῶν παθήσεων. Πρὶν 2,5 χρόνια ἔκανε ἐγχείριση ἀνοικτῆς καρδιάς εἰς TEXAS τῆς Ἀμερικῆς μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ ἐφετερινὸ φθιγνόπορο λόγῳ βαριάς μορφῆς ἐμφράγματος ἀπεδημῆσε πρὸς Κύριον, ἐνῶ ἐνοσηλεύετο εἰς τὸ Ἱπποκράτειον. Πρὶν 2 ἡμέρες εἶχε κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἐκτός ἀπὸ τὰ καθήκοντα τοῦ συζύγου καὶ πατέρα παρουσίασε ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας δραστηριότητα ὑπὲρ τοῦ τῆς εὐσεβείας ἀγῶνος.

Οἱ παλαιότεροι θὰ τὸν θυμοῦνται νὰ διευθύνει τὶς παιδικὰς χορωδίας τῶν κατηχητικῶν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Δάφνης, Ἀγίου Φανουρίου Παγκρατίου, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ οἱ νεώτεροι νὰ ψάλλῃ εἰς Ἁγίον Βασίλειον Ψυχικοῦ, Ἁγίον Γεώργιον Ν. Κηφισιάς, καὶ ὅπου ἐτύγγανε νὰ παρευρίσκετε.

Στὸ διωγμὸ τοῦ '50 μαζὶ μὲ ἄλλους παλαιμάχους, ἔδιδε πάντα τὸ παρὸν σὺς ἐξορμήσεις, σὺς ἀγρυπνίας καὶ ὅπου τὸν ἐκαλοῦσε ὁ ἀγῶνας.

Ἄς εὐχόμεθα νὰ ἀναπαυθῇ ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ σύζυγός του Αἰκατερίνη καὶ τὰ 5 παιδιὰ του (Μαρίνα, Κων)νος, Εὐφημία, Μαρία, Παῦλος), νὰ ἔχουν τὴν ἐξ ὕψους παρηγορία.

ΠΙΑΣΤΕ ΤΟΝ ΚΛΕΦΤΗΝ...

Κάποτε ἕνας κλέφτης, ἐξ ἐπαγγέλματος, ποῦ κατ'ῶρθωνε πάντα νὰ κρύβεται μετὰ τὶς κλοπές του, εἶχε κλέψῃ στὴν ἀγορὰ ἕναν ἀνθρωπάκο ποῦ ψώνιζε καὶ ἀμέσως τὸ βάλε στὰ πόδια! Ὁ γέρος ἄρχισε νὰ κυνηγᾷ τὸν κλέφτην καὶ νὰ φωνάζῃ πειᾶστε τὸν κλέφτην, πειᾶστε τὸν κλέφτην... Ὁ Κλέφτης ποῦ ἔτρεχε σὰν λαγὸς φοβήθηκε μὴ τυχόν καὶ τὸν πειᾶσουν καὶ τὸν κλείσουν στὴν φυλακὴν, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ αὐτὸς τρέχοντας: «Πειᾶστε τὸν κλέφτην! πειᾶστε τὸν κλέφτην, πρὸς σύγχυσιν καὶ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσιν πὼς καὶ αὐτὸς κυνηγᾷ τὸν κλέφτην. Τί ἀπάτη! Τί θράσος!... Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ συμβαίνει συχνὰ καὶ στὸν καθ' ἡμέραν ἀνθρώπινον βίον. Ὑπάρχουν πολλοὶ κατὰ φορτοὶ ἀπὸ κάθε κακότητα, ἀτέλεια καὶ ἁμαρτία καὶ ὅμως, αὐτὰ τὰ ἀνθρώπια τῆς ζωῆς, νοιώθοντας μίαν «κομπλεξικὴν» κατωτερότητα ἐναντὶ ἀποδεδειγμένων ἀνθρώπων ἀξίων ἀποτολμοῦν πρὸς κάλυψιν τῶν μεγάλων «κενῶν» τῆς ζωῆς των, νὰ φωνασκοῦν, δῆθεν κοιπώμενοι γιὰ τὸ καλὸ, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν τάξιν ἐναντίον προσώπων πολλάκις ποῦ θὰ τοὺς ἡξίζεν κάθε τῆς κοινωνίας ἐπαινος. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰτὶ μισοῦν, γιὰτὶ ἔχουν ἐμπάθεια καὶ κακότητα ψυχικὴν. Γιὰτὶ ἂν ἀληθινὰ ὑπάρχῃ κάποιος ποῦ πονᾷ. Δὲν διαπομπεύει, δὲν διασύρει, δὲν θάπτει καὶ καθιστᾷ ἄταφον νεκρὸν ἕνα συνάνθρωπόν του, ἔτσι ἐπεὶ τοῦ «εἶπαν» τὸ «ἄκουσε», τοῦ τὸ «ψιθύρησαν» οἱ καλοθεληταί. Ὁ ἀνθρώπος τῆς ἀρετῆς δὲν κόπτεται γιὰ τὴν ἠθικὴν, ποῦ ἐκεῖνος δὲν ἔχει, οὔτε ἐν τῇ στενῇ, οὔτε ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ μιμεῖται τὸν Ἀνεξίκακον καὶ Ἀναμάρτητον Θεάνθρωπον Ὅστις διέτρεχεν λευγὰς ὁλόκληρας ἐπάνω στὴν πυρακτωμένη γῇ τῆς Παλαιστίνης ἀναζητῶντας τὸ ἀπολωλός. Εἶναι ἐσχάτη ἠθικὴ κατὰπτωσις παντός ἀνθρώπου, ὅταν γιὰ διαπραχθέν ἀνόμημά του προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ καλυπτόμενος κάτω ἀπὸ μίαν συκοφαντίαν καὶ ραδιουργίαν ἐναντίον τοῦ συνανθρώπου του, νομίζοντας πὼς ἔτσι ἀπαλαφροῦται τῆς ἐνοχῆς του. Λάθος ὅμως! Μεγάλο λάθος!

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρός τόν Σεβασμιώτατον ΜΑΞΙΜΟΝ

Ἐν Πάτραις τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1979
Σεβασμιώτατε Ἁγιε Ἐπίσκοπε
Εὐλογεῖτε

Ἐπῆρα τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ ἐχάρηκα πού εἰσθε καλά.

Ἡ χαρὰ μου εἶναι ἀπέραντη διὰ τὴν ἀνακήρυξίν σας εἰς Ἐπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Ἐπτανήσου καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ὡς σᾶς χαρίζει ὑγείαν καὶ μακροήμερουσιν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ποιμνίου σας.

Σεβάσμιε Γέροντα. Οἱ κόποι σας καὶ οἱ μόχθοι σας εὐωδόθηκαν ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ ἐπαξίως ἐτιμῆθητε ὑπ' αὐτοῦ μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου.

Τιμὴ γιὰ Σᾶς, τιμὴ γιὰ ὅσους σᾶς ἐπλησίασαν καὶ ἰδιαίτερως τιμὴ μεγάλη γιὰ μένα πού σᾶς ἐγνώρισα ἀπὸ τόσο κοντὰ καὶ ἐθαύμασα τὰ ἔργα σας, ὅταν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ ἔλθω μαζί μὲ τὸν ἀείμνηστον θεῖον μου Νικόλαον Μοσσαῶν καὶ τὴν ἐκλεκτὴν κυρία θεία μου Λέττα εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Σᾶς ἀξίζει μεγάλη τιμὴ καὶ ἓνα μεγάλο εὐγε, γιατί δουλέψατε πολὺ σκληρὰ καὶ σεῖς καὶ οἱ Ἁγίες κόρες τοῦ Κυρίου πού πλαισιώνουν τὴν Ἀγιότητά σας εἰς τὸ μεγαλειῶδες ἔργον σας πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ τεραστίου καὶ θαυρέστου ἔργου τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Μονῆς σας.

Θὰ ἤθελα πολλὰ νὰ γράψω, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως προσκρούσω εἰς τὴν μετριοφροσύνην σας.

Λαμβάνετε συνημμένως καὶ αἰτηθέντα δύο ἀντίγραφα τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ κ. Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν νομίμως χαρτοσημασμένα καὶ θεωρημένα, καθὼς καὶ τὰ περισσεύσαντα χρήματα.

Εἶμαι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Μὲ τὸν πρέποντα σεβασμὸν παρακαλῶ τὴν Ἀγιότητά σας νὰ διαβιβάσῃ τοὺς χαιρετισμούς μου καὶ τὸν σεβασμὸν μου πρὸς τίς γερόντισσες στίς ὁποῖες εὐχομαι ὑγείαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ πάντων ὑμῶν.

Μὲ ἀπέραντον Σεβασμὸν καὶ εὐλάβειαν

ΚΩΝ)ΝΟΣ ΑΛΕΞ. ΝΤΟΥΓΚΑΣ

Γραμματεὺς Εἰσαγγελίας Ἐφετῶν

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 - 10)5 - 11 - 1979

ΠΡΟΣΟΧΗ ΜΕΓΑΛΗ

Ὅταν ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα καθήκον ἱερὸν καὶ ἐπιβεβλημένον τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων εἶναι νὰ ἔχουν συνεχῆ τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ σχολείου πού φοιτοῦν τὰ παιδιὰ των. Δὲν εἶναι ἐκπλήρωσις καθήκοντος εἰς τὸ

ἀκέραιον καὶ ἐξασφάλισις τῆς προόδου τοῦ παιδιοῦ ἂν τοῦ ἀγορασθοῦν ὅλα τὰ χρειώδη καὶ ἐποπτικά μέσα πρὸς μάθησιν, ἂν οἱ ὑπεύθυνοι τῶν παιδιῶν δὲν παρακολουθοῦν συνεχῶς τὴν ὅλην πορείαν τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν τους. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλοὶ γονεῖς θὰ ἐγγράψουν τὰ παιδιὰ των στὸ σχολεῖον καὶ μόνον, στὸ τέλος τοῦ χρόνου θὰ τὸ ξαναεπισκεφθοῦν διὰ νὰ ἐρωτήσουν ἂν θὰ προβιβασθῇ. Καὶ δὲν διστάζουν, δίκην ἐπαίτου, νὰ ἐκλιπαρήσουν ἀπὸ τοὺς ἐκπαιδευτικούς «ἓνα βαθμὸν» ἔτσι γιὰ νὰ περάσῃ τὴν τάξιν χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἠθικὴν στασιμότητα τῶν παιδιῶν τους, ἴσως δὲ καὶ τὴν ὀλισθηρὰν πορείαν των. Γονεῖς πού θὰ ἀναγνώσετε τὰς γραμμὰς αὐτάς, εἰσθε οἱ ἀκοίμητοι φρουροὶ τοῦ πολυτιμωτάτου θησαυροῦ πού λέγεται ΝΕΟΤΗΣ καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται ἡ δόξα ἢ τὸ ὄνειδος μιᾶς πατρίδος. Κρατηθεῖτε καλὰ εἰς τὴν ἀποστολὴν σας καὶ ἀγωνίζεσθε μετὰ θάρρους, ἀλλὰ καὶ Πίστεως πολλῆς, ὥστε τὰ τέκνα σας νὰ αὐξάνουν «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου», διότι τότε καὶ μόνον θὰ δῆτε ἀξίους πολίτας τῆς κοινωνίας καὶ τέκνα ἱκανὰ νὰ αἰσθάνονται γιὰ σᾶς ἀληθινὴν στοργὴν καὶ εὐγνωμοσύνην δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν πράξατε. Προσέξτε τὸ παιδί! Οἱ ἐπικρεμῆμενοι κίνδυνοι δι' αὐτὸ ἀπειροὶ καὶ αἱ εὐθύναι βαρεῖαι. Προσοχὴ μεγάλη.

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΚΑΛΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

1. Νὰ μὴ τοῦ κάνετε ὅλα τὰ χατήρια καὶ νὰ μὴ τοῦ δίνετε ὅτι σᾶς ζητάει.
2. Νὰ μὴ λέτε ποτὲ μπροστὰ τοῦ γιὰ τὴν μεγάλῃ του ἐξυπνάδα καὶ τὰ κατορθώματά του.
3. Νὰ μὴ λέτε ποτὲ μπροστὰ τοῦ ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ τοῦ ἐπιβληθῇτε.
4. Νὰ μὴ τὸ τιμωρεῖτε γιὰ ἀσήμαντα πράγματα καὶ γελάτε μὲ τίς κακίες του.
5. Ὅταν κάνει μία ἀταξία νὰ τὸ τιμωρῆτε ἀμέσως καὶ ὄχι ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα. (Ἡ τιμωρία καλὸν εἶναι νὰ γίνεται χωρὶς θεατὰς, γιατί τὸ παιδί θίγεται).
6. Μπροστὰ τοῦ νὰ μὴ κατηγορῇ ποτὲ ὁ πατέρας τὴ μητέρα ἢ ἡ μητέρα τὸν πατέρα.
7. Ὅταν τὸ τιμωροῦν συγγενεῖς σας, δάσκαλοι, κ.λ.π. νὰ μὴ παίρνετε τὸ μέρος τοῦ καὶ σᾶς ἀκούει νὰ τοὺς κατηγορῇτε.
8. Μπροστὰ τοῦ πρέπει νὰ ἦσαστε πάντοτε ὅλοι σύμφωνοι - πατέρας, μητέρα, παπούδες, γιαγιάδες - καὶ νὰ μὴ σᾶς ἀκούῃ νὰ διαφωνῇτε γιὰ τίποτε.
9. Νὰ προσέχετε μὲ ποιά παιδιὰ παίζει καὶ γενικῶς ποιὲς εἶναι οἱ συναναστροφές του.
10. Νὰ μὴν ἔχη ποτὲ χρήματα στὰ χέρια τοῦ τὸ μικρὸ παιδί.

"ΖΗΛΩΤΗΣ,"

«Έως πότε υμεῖς χλωανεῖτε»
«ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις;»
(Βασ. Γ' ΙΗ' 21)

Θά ἔπρεπε ἀπὸ πολὺ καιρὸ καὶ ἀπὸ καθήκον μάλιστα νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ ἀγωνιστικότητα τῶν Ζηλωτῶν μοναχῶν στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ ἰδιαίτερα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου. Ἐπειδὴ ἀπὸ πολλοὺς ἔχει παρεξηγηθεῖ ἡ γραμμὴ πού ἀκολουθοῦν οἱ Ζηλωταὶ μοναχοὶ μας, θά ἀναλύσουμε παράλληλα μὲ τὸ θέμα μας ὠρισμένα ζητήματα πού ἔχουν σχέση.

α) ΤΙ ΕΝΝΟΙΑ ΕΧΕΙ ΣΗΜΕΡΑ Η ΛΕΞΗ «ΖΗΛΩΤΗΣ» ΜΟΝΑΧΟΣ;

Πρὶν δοῦμε τί θὰ πεῖ «Ζηλωτής» μοναχός, ἀνάγκη εἶναι νὰ δοῦμε προηγουμένως τί θὰ πεῖ, κατὰ τὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου «χλιαρός».

«Χλιαρός» στὴν πίστη εἶναι ἐκεῖνος ὁ μοναχός ἢ ὁ χριστιανός πού χρησιμοποιοῖ στὴ πίστη καὶ στὴ λατρευτικὴ τοῦ Ζωῆ, δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά. Π.χ. ἀκολουθεῖ στὸ Μοναστήρι του τὸ Πάτριο Ἑορτολόγιο, ὅταν ὅμως κατέβει στὸν κόσμο ἐορτάζει μὲ τὸ φράγκικο τίς ἐορτές. Κάνει Χριστούγεννα μὲ τὸ φράγκικο στὸν κόσμο, καὶ ξανακάνει γιὰ δευτέρη φορά στὸ μοναστήρι του μὲ τὸ Πάτριον. Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θέλουν νὰ λέγονται Ὁρθόδοξοι ἐνῶ βρίσκονται μέσα σὲ μιὰ Ἐκκλησία πού ἡ κεφαλὴ τῆς ἔχει χάσει τὴ Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος γιὰτὶ ὁμολογεῖ καὶ ἐργάζεται τὴν αἵρεση.

Ἔτσι λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἐπειδὴ ὑπερτεροῦν σὲ ὄγκο, σχολιάζουν ὅσους ἐμείναν ἐδραῖοι στὰς Ἱερὰς Παραδόσεις καὶ δὲν κάνουν συμβιβασμούς στὴ πίστη, καὶ τοὺς ἀποκαλοῦν εἰρωνικά «Ζηλωτὰς». Οἱ Ζηλωταὶ πατέρες ὅμως «τὸν Ζηλωτὴν Ἠλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενοι» δὲν «ἐκλιναν γόνυ τῷ Βάαλ» καὶ δέχονται μὲ ἀγαλλίαση τὴν τιμητικὴ γι' αὐτοὺς ὀνομασία «Ζηλωτής», γιὰτὶ ἔτσι ὀνομάσθηκε καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας πού δὲν προσκύνησε τὸν ψεύτικο Θεὸ Βάαλ, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι πού δὲν ὑπέκυψαν στὴν αἵρεση.

Ζηλωτής καὶ θερμός πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός στὴν πίστη καὶ ὄχι χλιαρός, διότι λέγει ἡ Γραφή: «οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὐτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς ἢς ἢ ζεστός, οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὐτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου». (Ἀποκ. Γ' 15).

β) ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

Οἱ Ζηλωταὶ πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὄρους σύμ-

φωνα μὲ τοὺς Ἱεροὺς κανόνες καὶ τίς διδασκαλίες τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Οἴκου. Συνόδων διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου γιὰτὶ ἀθετεῖ θεσμούς καὶ παραδόσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων, κηρύττει αἵρεση καὶ θεωρεῖ ὀρθόδοξο τὸν Πάπα. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἤρε καὶ τὸ «ἀνάθεμα» πού οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἔθεσαν στὸ κεφάλι του. Λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ, χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε καὶ εἰς οἰκίαν μὴ λαμβάνητε» ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς». Ἄν λοιπὸν στὸ δρόμο «χαίρετε» δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοῦ λέμε, ἢ στὸ σπῆτι μας νὰ τὸν βάζουμε ἀπαγορεύεται, πῶς θά συνεργασθοῦμε στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ, σ' αὐτὰ τὰ ἄδυτα πάνω στὴ μυστικὴ καὶ φρικτὴ Τράπεζα, ὅπου βλέπουμε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ ἀθύτως νὰ σφαγιάζεται; Καὶ πόσο μᾶλλον ἀπαγορεύεται μνημόνευμα τοῦ ἱερέως νὰ λέγη ψευδῶς «ὑπὲρ ὀρθοτομοῦντος» ἐνῶ στὴν ἀλήθεια εἶναι καινοτόμος; Καὶ αὐτὸ μάλιστα τὸ ψέμα λέγεται σὲ κρίσιμη ὥρα ἐνώπιον τῶν φρικτῶν μυστηρίων. Τί λοιπόν; Θεάτρο παίζουμε;

γ) ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΜΕ ΟΠΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ ΛΕΓΟΜΕΝΟ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΗ;

Αὐτὸ τὸ Ζήτημα μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπαντήσουμε καὶ στοὺς Πατέρες τῶν Ἁγίων Τόπων πού λένε: «Τοὺς κληρικοὺς δὲ τῶν Παλαιοημερολογητικῶν παρατάξεων... τῶν μὴ ἀποδεχομένων Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ὡς εἴρηται Ἐκκλησιῶν (κληρικοὶ τοῦ Οἴκου, Θρόνου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, Ἀγιορεῖται, Σλαῦροι κ.λ.π.) οὐκ ἀποδέχεται εἰς συλλειτουργίαν, οὐδ' ἐπιτρέπει αὐτοῖς λειτουργήσαι ἐν τοῖς Παναγίοις Προσκυνήμασι» Ο.Τ. φύλ. 338.

Δώσαμε καὶ ἄλλη φορά παρόμοια ἀπάντηση. Μὲ λίγα λόγια τοὺς ἐπαναλαμβάνουμε: Ὅχι ὅτι δὲν μᾶς δέχεσθε ἐσεῖς, σοφολογιώτατοι, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν δεχόμεσθε νὰ συλλειτουργήσουμε μαζί σας, γιὰτὶ ἐσεῖς ἀνήκετε σὲ ἄλλη μάνδρα στὴ μάνδρα τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄραγε ὁ συντάκτης τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν κ. Ἐμμ. Ἀθαγιαννάκη, Ἐπίσκοπος Καισαρείας Βασιλείας, περὶ τὸ Παλαιοημερολογητικὸ πρόβλημα, ἔερε τί πιστεύει ὅταν γράφει: «Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, κατατάρaxαν τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ ἐπὶ ἡνεγκε χωρισμὸν καὶ διήρσε τὴν λατρευτικὴν ἐνότητα τῶν πιστῶν»; (Ο.Τ. ἀρ. φύλ. 338). Δὲν γνωρίζετε Σεβασμιώτατε ὅτι μὲ τὴν διάσπαση τῆς ἐνότητος στὴ Θεία Λατρεία καὶ μάλιστα μονομε-

ρῶς, ἀπὸ μία φοῦχτα «λυκοποιμένας» προδό-
τας καὶ Μασώνους, καθὼς ὁ Μελέτιος Μεταξά-
κης, δημιουργήθηκε δεύτερη Ἐκκλησία ἔξω ἀπὸ
τὸν ἁγιασμένο περίβολο τῆς «Μιᾶς Ἀγίας Κα-
θολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας»;

Μία ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, Αὐτὴ ἔχει τὴ
Χάρη Του κι' ἄς φαίνεται μικρή. Κι' αὐτὴ εἶναι
ποῦ ἀκολουθεῖ ὅτι διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀπὸ
Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ὑποδείχθηκε ψυχασω-
τήριον. Ἡ διάσπαση τῆς ἐνότητος ποῦ ἐπέφερε ἡ
ἀλλαγὴ αὐτὴ καταδικάσθηκε ἀπὸ Πανορθόδο-
ξους Συνόδους. Ἐσεῖς λοιπὸν Σεβασμιώτατε
γνωρίζετε τί κάνετε; Διατηρεῖτε τὸ Παλαιὸ ἑορ-
τολόγιο στὸ Μοναστήρι σας καὶ συγχρόνως δέ-
χεστε συλλειτουργία μὲ (ἀπὸ Πανορθόδοξους
Συνόδους) καταδικασμένους «κλέπτας καὶ λη-
στές». Ἔτσι λέγει ὁ Δεσπότης Χριστός: «... ὁ
μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν
τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν ἐ-
κείνος κλέπτης ἐστὶ καὶ ληστής».

Καὶ ὅλοι μαζί φθέγγεσθε: «ὑπὲρ τῶν ὀρθοτο-
μούντων τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας».

Ἀναπαύετε τὴ συνείδησή σας περιμένοντας
Πανορθόδοξη Σύνοδος νὰ ἀποφανθεῖ. Μάθετε
ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς ὅτι αὐτοὶ ποῦ ἐτοιμά-
ζουν τὴν Πανορθόδοξη Σύνοδο εἶναι γιὰ τὴν
Ὁρθοδοξία περισσότερο ἀπὸ «λύκοι». Ἐμεῖς δὲν
περιμένουμε τέτοια ἀπόφαση διότι ἔχει ἐκδοθεῖ
καθὼς προηγουμένως εἶπαμε τὰ χρόνια 1583,
1587 καὶ 1593, καὶ οἱ ἀποφάσεις αὐτὲς ἔχουν
Πανορθόδοξο κύρος.

Οἱ Ζηλωταὶ μοναχοὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφι-
γμένου, ὅλου τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ὅλοι οἱ Γνή-
σιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ δὲν ἔχουν διακόψει
τὸ μνημόσυνο μόνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρ-
χου σὰν αἰρετικοῦ, ἀλλὰ καὶ μυστηριακὴ ἐπικοι-
νωνία μὲ κάθε ἄλλῃ Ἐκκλησία ποῦ ἀνήκει στὴν
Παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀσχέτως ἂν θέ-
λει νὰ λέγεται Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἢ ἂν ἀκόμα
ἀκολουθεῖ τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιο.

Ἴσως μερικοὶ μᾶς παρεξηγήσουν γιὰ τὴ στάση
μας ἐναντίον τοῦ ἐπάρατου Π.Σ.Ε. (Παγκοσμίου
Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν), ποῦ κάθε τόσο προ-
βάλλουμε. Ἐμεῖς γιὰ νὰ ἀποδείξουμε ὅτι μιλάμε
σωστὰ παραθέτω πιὸ κάτω γνώμες διαφόρων
Ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, ὅχι βέβαια...
«Ζηλωτῶν», οἱ ὁποῖες, ἔχουν δημοσιευθεῖ σὲ διά-
φορα περιοδικὰ καθὼς καὶ στὸν Ὁρθόδοξο Τύ-
πο καὶ λένε περισσότερα ἀπὸ ὅτι λέμε ἐμεῖς.

«Ὅλα τὰ ψεύδη τοῦ κόσμου ἔχουν συγκεν-
τρωθῇ ἐπὶ τὸ αὐτό. Εἰς τὴν ἐν Ν. Δελχί Συνέ-
λευσιν, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ
ἀνθρωπίνου γένους ἐδημιουργήθη ἓνα μοναδι-
κὸν κοινὸν μέτωπον ὅλων τῶν αἱρέσεων καὶ ἀνα-
ληθειῶν.

Ἐν τῷ Π.Σ.Ε., ὡς διὰ ταχυδακτυλουργίας, ἐ-
χουσι συνδεθῇ καὶ ἐνωθῇ ἅπασαι αἱ βλασφημίαι,
πλάναι καὶ ἀντιθέσεις τῆς Ἀληθείας ὁλοκλήρου

τῆς πνευματικῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπίνης φυ-
λῆς ἀπὸ τοῦ Κάιν καὶ Χάμ μέχρι τοῦ Ἰούδα τοῦ
προδότου, Κάρλ Μάρξ, τοῦ διαφθορέως Φρόύδ,
καὶ γενικῶς ὅλων τῶν μικροτέρων καὶ μεγαλυ-
τέρων συγχρόνων βλασφημῶν...» (Ο.Τ. 1970,
ἀρ. φ. 115).

«Ὁ Οἰκουμενισμός, ἡ μεγαλυτέρα αἵρεσις τοῦ
εἰκοστοῦ αἰῶνος, κηρύττουσα τὸν δογματικὸν καὶ
θρησκευτικὸν συγκρητισμὸν καὶ τείνουσα εἰς ἓν
εἶδος πανθρησκείας διὰ τῆς ἐξισώσεως τῶν χρι-
στιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ θρησκειῶν ἀποτελεῖ
τὴν πλέον θανάσιμον ἀπειλήν διὰ τὴν Ὁρθοδο-
ξίαν...» Ἀρχιμ. Σπυρ. Μπιλόλης.

ΕΝΑΣ ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὅπως στὸ Ἅγιο Ὅρος, οἱ
Ζηλωταὶ μοναχοί, ἔτσι καὶ οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδο-
ξοι Χριστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα δὲν συλλειτουργοῦν
μὲ ὁποιαδήποτε Ἐκκλησία ποῦ λέγεται ὅτι ἀκο-
λουθεῖ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο. Γιὰ ποῖο λόγο εἴ-
δαμε προηγουμένως. Σὲ τοῦτο τὸ σημεῖο θέλω
νὰ ἐπισημάνω ἓναν ὑπουλο ἐχθρὸ τῆς Ἐκκλη-
σίας μας ποῦ πῆδηξε μὲ σκοπὸ σὲ ξένα νερά
γιὰ νὰ ψαρέψη. Εἶναι ἡ δραστηριότητα τοῦ κλί-
ματος τοῦ Ὁρους Σινᾶ, ποῦ ἐνῶ στὰ νερά τῆς
δικαιοδοσίας της, Ζεῖ τὸ παλαιὸ Ὁρθόδοξο ἑορ-
τολόγιο, ἔξω δέχεται τὸ Φράγκικο ἢ συλλειτουργ-
γεῖ μὲ Φραγκοημερολογίτες. Δὲν γνωρίζουμε τί
σκοποὺς θέλοντας νὰ ἐξυπηρετήσουν, ἐρχον-
ται στὴν Ἑλλάδα καὶ παριστάνουν στοὺς
Γ. Ο. Χ. τὸν φιλόστοργο πατέρα, ὥστε θεω-
ρῶντας αὐτοὺς «ἀπωλολότα πρόβατα», ὁποῖον
βροῦν ἀφελή (καὶ βρῆκαν μερικοὺς) εὐχαρίστως
τὸ μοναστήρι ἢ τὴν Ἐκκλησίαν του, κάνουν μετό-
χι τοῦ Ὁρους Σινᾶ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπισημαίνω τοὺς ἀνθρώπους
αὐτοὺς σὰν ὑπουλο ἐχθρὸ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἁ-
γῶνος σὲ μέρες ποῦ ἐπικρατεῖ μεγάλη σύγχυση.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ

Ὁ Ὁρθ. Τύπος στὸ 338 φύλλο τῆς ἐφημερί-
δας, ρωτᾷ τὸν Πατριάρχη: «Οἰκουμενικὲ Πα-
τριάρχα, εἶναι αἰρετικὸς ὁ Πάπας, ναὶ ἢ ὄχι;»
Υπενθυμίζουμε λοιπὸν τὸν Ο.Τ., γιατί πιθανὸν
ἀπὸ τὸ φόρτο τῆς δουλειᾶς νὰ ἔεχασε, ὅτι ἐάν
ἔλαβε ἀπάντησι ἀπὸ τὸν Οἰκουμενιστὴ Πατρι-
άρχη, νὰ μᾶς γράψῃ.

Εἶναι γνωστὸ τὸ ρητὸ τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ πρὸς
τοὺς ὑποκριτὰς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους ὅτι:
«διῴλίζουν τὸν κόνωπα καὶ καταπίνουσι τὴν Κά-
μηλον». Αὐτὸ ταιριάζει καὶ στοὺς γραφιάδες τοῦ
Ο.Τ. οἱ ὁποῖοι κοπιᾶζουν νὰ μᾶς ἀποδείξουν ὅτι
εἶναι Ὁρθόδοξοι γιατί δὲν ἔγινε ἀλλαγὴ, ἀλλὰ
διόρθωση τοῦ ἡμερολογίου, λὲς καὶ κριτήριο γιὰ
τὴν Ὁρθόδοξη ὁμολογία εἶναι μόνο τὸ ἡμερο-

λόγιο!!! Ἐνῶ μὲ εὐκολία καταπίνουν «τὴν Κάμηλον» δηλαδή τὴν αἰρετικὴ ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας στὴν ὁποία ἀνήκουν!

Ὁ Πάπας εἶναι ὁμόδοξος, φίλος καὶ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς τοῦ Πατριάρχου, μόνο ποὺ ὁ Πατριάρχης στὴν οὐσία καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ τυπικὰ θεωρεῖται ἀπὸ τὸν Πάπα, ἕνας ἀπὸ τοὺς δούλους του! Ποιὸς ἀμφιβάλει γι' αὐτό;

Ὅσοι λοιπὸν μὲ θάρρος καὶ ἀνδρεία ὑψωσαν φωνὴ διαμαρτυρίας, καθὼς ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου, συναποκόμισαν στερήσεις, ὀνειδισμοὺς καὶ χλευασμούς· ὅσοι προσπαθοῦν μὲ γλυκόλογα ἄλλοτε νὰ ἐγκωμιάζουν καὶ ἄλλοτε νὰ καυτηριάζουν τὴν αἰρετικὴ γραμμὴ τοῦ Φαναρίου θαυμάζονται ἀπὸ τοὺς ἀφελεῖς σὰν ἀγωνιστές!

Ἀγαπητοί. Μόνο τὸ παράδειγμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων εἶναι σωτήριο γιὰ νὰ διασωθεῖ ἡ Ὁρθόδοξια. Μὲ

τὸ νὰ θεωρεῖς τὸν Πατριάρχην αἰρετικὸ καὶ συγχρόνως ζητᾷς τὴν εὐλογία τοῦ ὁμοιάζεις μὲ ἐκεῖνον ποὺ δουλεύει σὲ δύο Κυρίους: τὴν Ὁρθόδοξία καὶ τὴν αἵρεση· «οὐ δύνασθε, ὅμως, δυοὶ Κυρίους δουλεύειν».

Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ ὅλου τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ζηλωταί, συνεχίστε τὸν ἅγιο καὶ θεάρεστο ἀγῶνα σας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σηκώστε τὴ σημαία «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ» πιὸ ψηλά, νὰ φαίνεται στὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ νὰ φωτίζει μὲ τὸ παράδειγμά σας. Ἐμεῖς, ποὺ ἀκολουθοῦμε τίς ἴδιες ἀρχές, ὅσο θρῃσκόμεστε στὸν κόσμο ζητοῦμε τίς προσευχές σας, νὰ μᾶς ἐνδυναμώνει ὁ Κύριος στὴν Ὁρθόδοξη πίστιν μας.

+ Ἀρχιμ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΠΑΡΔΑΚΑΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΓΟΝΕΩΣ

ΜΕΡΟΣ 2ον
(Συνέχεια)

Μὲ τὴν δημιουργίαν τῶν ἐπεισοδίων, ἔφθασεν μέχρι τοῦ σημείου νὰ συμπλακοῦν, ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος οἱ υἱοί, τοῦ πατρὸς ἀπόντος εἰς τὴν ἐργασίαν του εἰς τὴν πόλιν. Ἐπῆγαν καὶ τοῦ εἶπαν τὰ συμβάντα. Τοῦ προσετέθη καὶ μία ἀκόμη μεγαλύτερα στενοχωρία εἰς τὰς τόσας ἄλλας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ ἔλθῃ συμφόρησις. Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὡς ἐκ θαύματος, συνῆλθεν καὶ ἐπεβλήθη εἰς τὸν ἑαυτὸν του, εἰπὼν: Γεώργιε, τί κάνεις; Τί θὰ ὠφεληθῇς μὲ τὴν στεναχωρίαν; Σύνελθε λοιπὸν, νὰ μὴν ἄρρωστήσῃς, ὅποτε θὰ εἶναι ἡ ἐσχάτη πλάνη, χειρόν τῆς πρώτης. Σύνελθε λοιπὸν καὶ σκέψου ἡρέμως, πῶς θὰ ἀντιμετωπίσῃς τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν. Ὁ πατὴρ λοιπὸν, σκεφθεὶς ὠρίμως καὶ ἡρέμως, ὅτι: Δύο κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χειρόν βέλτιστον, δηλαδή πρῶτον τὸ νὰ μετοικήσῃ μία οἰκογένεια εἶναι ἕνας λόγος, ἀλλὰ ἥως νὰ πραγματοποιηθῇ ἀφοῦ τὰ οικονομικὰ δὲν τοῦ ἐπέτρεπον; Διότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐχρειάζετο χρήματα διὰ τὴν καταβολὴν τῶν ἐνοικίων, ἀφ' ἑτέρου δέ, χρήματα διὰ τὴν μεταφοράν. Δεύτερον, τὸ νὰ μείνωμεν συγκατοικοῦντες, πῶς νὰ μείνωμεν, διότι θὰ δημιουργοῦνται συνεχῶς ἐπεισόδια. Ἀφοῦ, ἄλλωστε ἦτο καὶ ἡ ἀπαίτησις τῆς νύμφης ἐκ τῶν προτέρων! Ἀλλὰ ὁ πατὴρ ὡς φιλόστοργος καὶ χάριν τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης, προσυχηθῇ εἰς τὸν Θεὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ μετοικήσῃ, διὰ νὰ μὴ δώσῃ χώραν τῷ πονηρῷ δαίμονι. Καὶ ὡς γνωρίζων ὅτι ἐὰν ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν, ἐπεμβαίνει λοιπὸν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος πάντοτε βοηθεῖ τοὺς ἀδικουμένους, διότι μᾶς τὸ λέγει ὁ Θεός, αἰτεῖτε καὶ δο-

θήσεται ὑμῖν, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται Ἐφώτισεν ὁ Θεός, ἄνθρωπον δυνάμενον νὰ βοηθήσῃ καὶ ἐδοθήσῃ τὴν οἰκογένειαν, νὰ ἐνοικιάσῃ οἰκίαν εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ μεταφερθῇ καὶ ἐγκατασταθῇ. Καὶ ἐτελείωσεν τὸ πρῶτον δράμα.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ, (Ἔστι δικὴ ὀφθαλμοῦ ὡς τὰ πᾶνθ' ὁρᾷ καὶ ἀποδίδει ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα του), μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τῆς οἰκογενείας, ἤρχισεν ἡ κατάρρευσις τοῦ ἐμπορίου τοῦ υἱοῦ, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, καὶ πάλιν ἡ στοργὴ τοῦ πατρὸς! Ἐπειδὴ εἶχεν δημιουργήσῃ χρεὴ ὁ υἱός, λόγῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων ζημιῶν ποῦ ὑπέστη, ἡ εὐσπλαχνία τοῦ πατρὸς πάλιν δὲν τὸν ἐγκατέλειπεν. Ἐπώλησεν μέρος τῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν λάβει ὡς κληρονομίαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, διὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ ἐπικειμένην φυλάκισιν· καὶ ἐξώφλησεν τὰ χρεὴ του ἀνερχόμενα εἰς 250.000 δραχμῶν. Δὲν ἦρκει μόνον τοῦτο πάλιν, ἀλλὰ τοῦ ἐχάρισεν κατόπιν ὁ πατὴρ καὶ τὸ οἰκόπεδον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε/ κτίσει. Γράψας αὐτὸ εἰς τὸ ὄνομα τῶν ἐγγονῶν του (τέκνα τοῦ υἱοῦ του).

Ἡ γρίνια ὅμως ἐξηκολούθη μὲ τὴν σύζυγόν του ἀναπτυσσομένη, μέχρις ὅτου ἔφθασαν εἰς τὴν διάλυσιν καὶ ἀκολουθῶς ἀναχώρησιν τῆς νύμφης μετὰ φίλου τῆς. Σημειωτέον ὅτι πολὺ πρό τῆς διαλύσεως, εἶχον πάρει τὰ τέκνα τῶν 6 καὶ 8 ἐτῶν, οἱ δύο παπουῖδες ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν, ὁ εἰς τὸ ἓν καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἕτερον. Κατόπιν, κατέλειξεν καὶ ὁ υἱός εἰς τὴν οἰκίαν πάλιν τοῦ στοργικοῦ πατρὸς, ὅπου ἦτο καὶ τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο τέκνων.

ΝΑ Η ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΔΙΚΙΑΣ. Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς ποῦ ἐφιλοξενεῖτο πλέον καὶ ἐκεῖ ἐδημιουργοῦσε πάλιν σκηνὰς καὶ ἐφέ-

ΨΑΛΜΙΚΗ ΔΡΟΣΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΕ! ΓΙΑΤΙ ΠΟΛΕΜΑΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΣΟΥ;

«Εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΘΕΟΣ» (Ψαλμ. 52, 2).

Ζοῦμε στὴν ἀποκαρδιωτικὴ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχασε ὁ ἄνθρωπος τὸν ἀληθινὸν προορισμὸν του... Ἐχάσσε ὁ ἄνθρωπος πῶς τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον ἐγκείται στὸ νὰ κατατείνῃ πρὸς τὰ ἄνω ἀναζητῶντας τὸν Δημιουργόν του ὅπως τὸ λέγει καὶ ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματός του: ΑΝΘΡΩΠΟΣ! ΔΗΛΑΔΗ, ΑΝΩ ΘΡΩΣΚΩ, ΑΝΕΒΑΙΝΩ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΠΑΝΩ. Αὐτός εἶναι ὁ

ρετο εἰς τὸν πατέρα ὡς νὰ ἐφέρετο εἰς τὸν υἱόν του, μὲ τρόπον σκαιὸν καὶ βαρβαρότητα. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἐδιόρθωσεν τὸν τρόπον του, ἠναγκάσθη ὁ πατὴρ νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὰ καθήκοντα ποῦ ἔχει ἐναντὶ τοῦ πατρός, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑποχρεώσεις του, διότι ἐπώλησεν ἀκόμη καὶ περιουσίαν διὰ νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τῆς φυλακῆς. Ὁ υἱὸς τοῦ ἀπήντησεν ἀναιδέστατα: Διατί μοῦ τὰ λέτε αὐτά;

Ὁ πατὴρ λέγει: Διὰ νὰ συνετισθῇς.

Ὁ υἱὸς λέγει: Ἐξ ἄλλου δὲν ἦσαν δικά σου. Ἦσαν τοῦ πατέρα σου!!

Ὡ μέγεθος ἀναιδεΐας!!!

Ὁ πατὴρ τοῦ λέγει: Νοί, ἀλλὰ δὲν σὲ ὑποχρεώνει αὐτό, ὅτι ἡργαζόμην 16 ὥρας τὸ 24ωρον γιὰ νὰ σὰς μεγαλώσω; νὰ σὰς σπουδάσω; νὰ σὰς συντηρήσω; Δὲ τὰ ἐπώλησα, διὰ νὰ τὰ ἔχετε σεῖς παδιά μου; Ἀλλὰ σεῖς ἀντὶ νὰ συνετισθῆτε, οὔτε καὶ τοὺς κόπους σας ἀκόμη δὲν ἐνεπιστεύθητε εἰς τὸν πατέρα σας ὥσάν νὰ ἦτο χαρτοπαίκτης ἢ καφερνόβιος, ἢ ταβερνόβιος, ἀλλοῦ τὰ ἀφήνατε, εἰς τὸν προϊστάμενόν σας. Καὶ ἂν σὰς τὰ κατεχρῶντο; ἢ ἐπάθαιναν κανένα ναυάγιον εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των, ποῦ θὰ εὕρισκον χρήματα νὰ σὰς τὰ δώσουν;

Ἐκεῖνος ὅμως, ἀντὶ τοῦ μάνα, χολήν. Ὁ πατὴρ συνεχῶρ ἐξακολουθητικῶς, ἀποδίδων τὸν τρόπον αὐτὸν εἰς τὴν νευρικότητα ποῦ εἶχεν ἀποκτήσει, λόγῳ τῶν συνεχῶν ἀτυχημάτων καὶ τὰ ἀντιμετώπιζεν μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς. Ἀποδίδων δέ, οὐκ ὀλίγον καὶ εἰς τὸν σατανάν, τὸν μετονομαζόμενον διάβολον, ποῦ θέλει νὰ διαβάλῃ τοὺς ἀνθρώπους, πάντοτε τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου.

Ἦλθεν ἀπ' ἔξω ὁ ἄλλος υἱός. Τοῦ εἶπεν ὁ πατὴρ: Τηλεφώνησεν ὁ πενθερός σου, θὰ πᾶς εἰς τόν... στὸ σημείον αὐτό, βάζει τὴν φωνήν εἰς τὸν πατέρα καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ.

(Συνεχίζεται)

ἀληθινὸς ἄνθρωπος καὶ ὄχι ὅταν γκρεμίζῃ! Εἶναι ἀληθινὸς ὅταν δημιουργῇ καὶ ὄχι ὅταν ἀφανίζῃ. Εἶναι σωστός, εἶναι ἄξιός τοῦ προορισμοῦ του ὅταν φτειάχνῃ καὶ ὄχι ὅταν λερῶνῃ καὶ συντρίβῃ σὲ θρίψαλα τὰ ὁμορφα τῆς ζωῆς πράγματα. Πόσον ἀξιοδάκρυτος εἶναι ὁ σημερινὸς ἀποστάτης ἄνθρωπος, ποῦ τυφλωμένος ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν του, γιὰ τὰ τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ του ἐπιτεύγματα, συνεπαρμένος ἀπὸ τὸν ναρκισσιισμόν τῆς πολυμαθείας του, ἐγίνε ἕνας σύγχρονος Ἡρόστρατος καὶ γκρεμίζει καὶ καίει συνέχεια. Γκρεμίζει τὴν Πίστιν του, γκρεμίζει τοὺς ὠραίους οἰκογενειακοὺς θεσμούς του, γκρεμίζει τίς φιλίες του, διαλύει τίς συμμαχίες του, περιφρονεῖ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν πειθαρχία καὶ παραβιάζει ὅ,τι ὁμορφο βλέπει μπροστά του, ἔτσι, μόνον καὶ μόνον γιὰ τὸν ἐξωθεῖ ἢ θηριωδία τοῦ ἐγωϊσμοῦ του. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἐφθάναν ὅλα αὐτά, θέλει τώρα νὰ γκρεμίσῃ καὶ τὸν ΘΕΟΝ!!

Αὕτῃ του ἡ ἐκφρων προσπάθεια δὲν εἶναι τωρινή! ἔχει παλαιὰ τὴν ἀρχήν της! Ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὅταν στὸν παναρμόνιον δεσμόν Δημιουργοῦ καὶ δημιουργήματος παρενεβλήθη ὁ ἐγωϊσμός, ἀπὸ τότε καὶ μέχρι τοὺς μεταχριστιανικοὺς χρόνους καὶ μέχρι τὴν ἐποχὴν μας, παρατηροῦμεν αὐτὴν τὴν τάσιν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ τοῦ ὑποκινεῖ ὁ ἐντὸς ὑπάρχων κακὸς δαίμων, ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ φιλαυτία.

ΝΑ ΔΙΩΞΗ ΤΟΝ ΘΕΟΝ! ΝΑ ΦΥΓΗ Ο ΘΕΟΣ!
«Ἐα, ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδοὺς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι. Δὲν θέλω νὰ ἔχω σχέσιν μὲ τὸν Θεόν! Τὸν δρόμον Του δὲν θέλω νὰ γνωρίζω! Φύγε ἀπὸ μένα Θεέ!... Νὰ πῶς μιλά κατὰ καιροὺς ὁ ταλαίπωρος ἄφρων ἄνθρωπος μὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς τρόπους τῆς ζωῆς του ποῦ τὸν καθιστοῦν ἐνοχον καὶ παραβάτην τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ θυμᾶμαι ἐπικάιρα τὸ Αἰώνιον Βιβλίον τῆς ζωῆς, τὸ ἱ. Εὐαγγέλιον στὸ ὁποῖον ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος παρουσιάζει τὸν Σωτῆρα Κύριον, στὴν χώρα τῶν Γεργεσηνῶν ὅπου οἱ δύο δαιμονισμένοι τοῦ φωνάζουν ἄγρια: «Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ;» (Ματ. 8, 29). **ΤΙ ΣΧΕΣΙΝ ΕΧΟΜΕΝ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ;** Ἀφῆσέ μας, φύγε Χριστέ! Καὶ συμπληρώνουν τὸ διώξιμον τῶν «τρελλῶν» οἱ «γνωστικοί»! κάτοικοι τῶν Γεργεσῶν! Ἀκούσατε καὶ φρίξατε: «Καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν». (Ματθ. 8, 34).....

Ἐνα διώξιμον ἀληθινὸ τοῦ Θεοῦ!!! **ΝΑ ΦΥΓΗ Ο ΘΕΟΣ!** Ἀς μὴ μᾶς ἐκπλήξῃ αὐτό! Ἡ ἴδια

Σεχονάτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ιστορία επαναλαμβάνεται και σήμερα. Ἡ ἴδια τάσις ἀπὸ πλείστους ἀνθρώπους παντός βαθμοῦ, τάξεως καὶ ἡλικίας. Δὲν τὸν διώχουν μονάχα οἱ ὕλισται, οἱ σαρκολάτραι, οἱ ἐγωῖσται, οἱ ἄθεοι, ΤΟΝ ΔΙΩΧΝΟΥΝ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ ποῦ παραποιοῦν τὴν Ἀλήθειάν Του, διότι Ἐκεῖνος εἶναι «Ἡ Ὁδὸς, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀλήθεια», καὶ ἀμαυρῶνουν μὲ τὸ μῖσος τοὺς καὶ τίς ἀνταρσίαις τοὺς ΤΗΝ ΟΥΣΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ, ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ καὶ ἔτσι πιστεύουν πῶς κατάρθρωσαν τὸν πόθον τοὺς, νὰ διώξουν τὸν Θεόν!!

Ταλαίπωρε, δυστυχισμένε ἄνθρωπε! Μὲ τὴν σφύρα τοῦ ἐγωῖσμοῦ σου καὶ τῆς παραφροσύνης σου! Λοιπὸν, ἐδίωξες τὸν Θεόν; Μὰ τότε τί σοῦ μένει; Ὅλα τὰ συνέτριψες, φτωχέ ἄνθρωπε, ὅλα τὰ μετέλλαξες καὶ τώρα θέλεις καὶ τὸν Θεόν σου νὰ ἀντικαταστήσης καὶ ἀνατρέψης; Ἀλλὰ ὕψωσες τὰ μάτια σου πάνω ἀπὸ τὴν γῆ, τὰ κούρασες νὰ θλέπης αἱματα, μίση, πολέμους, ἀγχη καὶ ἀντάρες. Κύτταξε πάλιν τὸν Θεόν τῆς ἀγάπης, κύτταξε πρὸς τὸν Γολγοθᾶ! Δὲν σὲ συγκινεῖ τὸ Σταύρωμά Του; Δὲν σὲ χόρτασε τὸ Πανάγιο Αἷμα Του; Δὲν σὲ θέρμανε ἡ τρωθεῖσα πλευρά Του;

Ἀνθρωπε! γιὰτὶ πολέμας τὸν Θεόν Σου, μὲ λόγια, μὲ σκέψεις, μὲ ἔργα παραφροσύνης; Γιὰ σένα δὲν ἦλθε στὸν κόσμον; Δὲν ἔτρεξε χιλιόμετρα καὶ λεῦγες πολλές ἀναζητώντας τὸ χαμένο Του πρόβατο; Ἄν αὐτὰ ὅλα τὰ ξεχνᾷς, τότε μάθε πῶς Ὁ ΘΕΟΣ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ! Γιὰτὶ εἶναι Αἰώνιος, Ἀναρχος, Ἰσχυρὸς καὶ Κραταῖος, Κύριος τῶν Δυνάμεων, γι' αὐτὸ ὅσοι τὸν πολέμησαν, πέθαναν καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἀπώλετο μετὰ πατάγου. Ἔλεγε ἓνας μεγάλος μετανιωμένος τῆς ζωῆς: «Τώρα κατάλαβα καλᾶ, πῶς ὁ Θεὸς δὲν πεθαίνει, ἀλλὰ πεθαίνουν γρήγορα οἱ ἄνθρωποι ποῦ τὸν πολεμοῦν καὶ ἐκεῖνοι ποῦ κτίζουν καὶ δημιουργοῦν χωρὶς τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ».

Χριστιανέ μου! Μὴ πονέσης καὶ μὴ κλάψης γιὰ ὅ,τι ὕλικό χάνεις στὴν Ζωὴν σου! Μὴν ἀπελπιστῇς ἂν ἔχασες ἀγαπημένα σου πρόσωπα ποῦ ἔφυγαν γιὰ τὴν χώρα τῆς μακαριότητος τῶν Οὐρανῶν. Μὴ νοιώσης ἀπελπισία καὶ σπαραγμὸν ἂν σὲ κατατρέξουν οἱ κακοὶ τῆς ζωῆς, νὰ σπαράξης καὶ νὰ κλάψης τότε μόνον ὅταν ἔχασες τὸν Θεόν, ὅταν τὸν πολέμησες καὶ τὸν ἐδίωξες! Τότε ΕΧΑΣΕΣ ΤΟ ΠΑΝ! Ναὶ τό, πᾶν. Αὐτὸ μᾶς τονίζει ὁ μεγάλος ἐρημίτης καὶ ἀσκητὴς ὁ Ἀββᾶ Παμβώ: «Ὅποιος ἔχασε μιὰ περιουσία ἔχασε πολλά. Ὅποιος ἔχασε ἓνα μέλος τοῦ σώματός του ἔχασε περισσότερα, μὰ ὁποῖος ἔχασε τὸν Θεόν του καὶ Κύριόν του, ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΠΑΝ, ναί, ΤΟ ΠΑΝ».

«ΕΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ ΕΥΛΟΓΕΙΤΕ ΤΟΝ ΘΕΟΝ» (Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης σελίδος)

χῶν, ἔκφρασις τῶν κοινῶν αἰσθημάτων καὶ κοινῶν πόθων καὶ διατράνωσις τῆς ὁμολογίας, «μία πίστις, ἓν βάπτισμα».

Εἶναι πολὺ θλιβερὸ τὸ φαινόμενο, ὅταν βλέπης τοὺς ἀνθρώπους συγκεντρωμένους καὶ σπιθαγμένους στὰ θέατρα, στὰ γήπεδα τοῦ ποδοσφαίρου, στὰ καφενεῖα καὶ στὶς ταβέρνες, στοὺς χοροὺς καὶ στὰ γλέντια καὶ μόνο στὴν Ἐκκλησία δὲν μαζεύονται.

Εἶναι φρικτὸ νὰ σκεφθῇς πῶς, λίγες φορὲς τὸ χρόνο, στὶς μεγάλες ἐορτὲς ἔρχονται στὴν Ἐκκλησία καὶ τότε ἀπροετοίμαστοι, νωθροί, χωρὶς ἐπίγνωση καὶ χωρὶς πνευματικὸ ἐνθουσιασμό. Μόνο σὲ ὥρες μεγάλων κινδύνων, πολέμων, καταστροφῶν καὶ ὀλέθρων τρέχομε στὶς Ἐκκλησίες καὶ ζητοῦμε βοήθεια καὶ προστασία.

Ἄν γνωρίζαμε τὴν ἀξία τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, θὰ παρακαλοῦσαμε, ὡς ὁ Προφήτης, νὰ εἴμαστε καλύτερα στὸ Ναό, παρὰ στὰ παλάτια τῶν ἀμαρτωλῶν.

«ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ»

Παρακαλοῦνται οἱ Ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὅπως τὸ ταχύτερον ἀναφέρουν ἐγγράφως εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου (π. Παναγιώτην Παναγιωτόπουλον) Κάνιγγος 32, ἅπαντα τὰ στοιχεῖα αὐτῶν, προκειμένου νὰ καταρτισθῇ ἀκριβὲς κατάλογος τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν Ἱερῶν ἡμῶν καὶ Ἱ. Ναῶν καὶ δημοσιευθῇ εἰς τοὺς ἡμεροδείκτας τῆς 1ης.

Ἐπίσης τὰς Διευθύνσεις αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν Ἱ. Ναῶν ἐνθα ἐφημερεῖουν: Ὁδόν, ἀριθμόν, τηλέφωνα, — εἰ δυνατόν καὶ ποία ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις τῶν ἐνοριτῶν αὐτῶν, ὡς ἀκολουθῶς:

ΜΗΤΡΩΟΝ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Ὄνομα Βαπτιστικόν:
» Μοναχ. Κουράς:
» Πατρός:
Ἐπώνυμον:
Τόπος γεννήσεως:
Ἔτος γεννήσεως:
Γραμ. Γνώσεις:
Ἔτος Χειροτονίας Διακόνου:
Ἔτος Χειροτονίας Πρεσβυτέρου:
Ὁ Χειροτονηθεὶς Μητροπολίτης:
Ἀριθ. Χειροτονικοῦ:
Διεύθυνσις κατοικίας:
Τηλέφωνα: Ἱερῶς Ναοῦ
Ἀριθ. Ἀστυν. Ταυτότητος:
Ἀριθμητικὴ δύναμις ἐνοριτῶν:
(Ἐκ τῶν Γραφείων)